

NOVÝ ŽIVOT PROBUZENÍ

Ellen G. Whiteová

Obsah

Předmluva.....	4	Jako dvě vesla.....	19
1. Obrácení – falešné nebo pravé?.....	6	Zvěstuj vyvážené poselství.....	19
Moc slova.....	6	5. Záchrana jedině v Kristu.....	21
Nový život.....	6	On mne vykoupí zde a hned.....	21
Nepravé probuzení – jaký je rozdíl?.....	6	Proč se strachovat?.....	21
Proč se nechat klamat?.....	7	S tím můžeš počítat.....	21
Může být Boží zákon změněn?.....	7	Petrův problém.....	21
Odcizen a smířen – co je tím míněno?.....	7	Nebud' nikdy „spokojený“.....	22
Posvěcení – co působí?.....	8	Společenství s Ježíšem – předstírané nebo skutečné?.....	22
Žádný prostor pro vychloubání.....	9	Osobní záležitost.....	23
Pokrytécké posvěcení – „jenom věř“?.....	9	Ořezávání ratolestí.....	23
Posvěcení – úplné odevzdání se.....	10	6. Nedej se oklamat.....	24
Nový život.....	10	Toto je test.....	24
Nejsi zatracen!.....	10	Proč nestačí zázraky?.....	24
2. Jak se stát znovuzrozeným křesťanem?.....	12	Uzdravení může být od ďábla.....	24
Víra a důvěra.....	12	Falešné „jazyky“ kolem roku 1864.....	25
Je pokání možné bez pomoci?.....	12	Bubnování, tanec a hluk.....	25
Víra je více, nežli mluvení.....	12	Těla bez kontroly.....	25
Ospravedlněn v Kristu.....	13	Nahota.....	26
Co je pokání?.....	13	Zmatek.....	26
Kdo chce činit pokání?.....	13	Pořádek místo citů a pocitů.....	26
Podivuhodná milost.....	13	Otroci satana.....	26
Schopen k spasení.....	14	„Inspirován“ drogami.....	26
Stojí něco mezi Bohem a mnou?.....	14	Panteismus, spiritismus a volná láska.....	27
Dobré skutky jsou ovocem víry.....	15	Chování odporující rozumu.....	27
V Ježíšových šlépějích.....	15	Předstírání.....	27
3. Také Bůh má zákony.....	16	Nárok na svatost.....	28
Naše velká odpovědnost.....	16	Kterému hlasu mohu důvěřovat?.....	28
Poslušnost přináší štěstí.....	16	7. Ještě musíme bojovat.....	29
Na protější straně Božích „NE“.....	17	Následky hříchu.....	29
4. Vyváženost mezi vírou a skutky.....	18	Je zapotřebí vytrvalosti.....	29
Živé svědectví.....	18	Je zapotřebí znalosti.....	29
Co mám činit?.....	18	Neztrácet čas.....	30
Věřit – nic více?.....	18	Neustálá závislost.....	30
Dobře vyvážení.....	19	Pravda není zdání.....	30
Podle nejlepších schopností.....	19	Mám odpověď?.....	31

Název anglického originálu: *A NEW LIFE [REVIVAL AND BEYOND]* (1972) – NL

Předmluva

Tisíce mladých i starších křesťanů svědčí i v dnešní době o Ježíši Kristu. Ježíšův druhý příchod, znovuzrození a praktický vliv Ježíše Krista na jejich každodenní život se staly předmětem jejich rozhovorů. Křesťanské písně konkurují lehké hudbě. Úspěšná probuzení existovala sice již i dříve, ale dnes je lze mezi mládeží vidět, jako nikdy předtím. I na vysokých školách a univerzitách je Ježíšovo jméno prodiskutovááno v kladném smyslu. Mnoho mladých lidí, jak z majetných, tak i chudých poměrů, vzdělaných i nevzdělaných, dokonce i narkomani a všelijak poznamenaní, jsou osloveni tímto jménem a přijímají Ježíše Krista, prožívají zázrak obrácení.

Rovněž i mezi adventní mládeží dochází k probuzení. Co bude dále? Kam vede cesta? Znovuzrození, ospravedlnění, obrácení, – to je teprve začátek. Pak by měl následovat růst v Kristu, vývoj charakteru trávající dny, týdny, měsíce. Jak je to s posvěcením, jež je zkušeností celého života?

Slovo Boží a rady E. G. Whiteové mluví zřetelně o tom, že víra a přijetí Krista nás ospravedlňuje a poslušnost víry nás posvěcuje. Znovuzrozený křesťan svým životem dosvědčuje, že je skutečně následovníkem Ježíše Krista.

Cesta k věčnému životu není pohodlná. Bible mluví o „úzké cestě“. Musíme přemáhat jak vnější nepřátele, tak také hříšné sklony a slabosti našeho nitra. Jdeme mnohými oklikami. Široká cesta má velkou přitažlivost, satanovy podvody nás chtějí zmást a zbavit odvahy. Ale díky Bohu, že existují jasné pokyny, ukazující na cestu k věčnému životu.

Zamysleme se rovněž nad následujícími charakteristickými otázkami:

Čím můžeme vysvětlit moc lidových probuzeneckých hnutí, ve kterých není dárán důraz na Boží zákon?

Co je za hnutím mluvení jazyky některých protestantských i katolických směrů?

Jsou zázračná uzdravování, která se dnes vyskytují v souvislosti s probuzeními pravá?

Může Bůh konat zázraky skrze lidi, kteří se sice dovolávají odpuštění v Ježíši Kristu, avšak závazná Boží přikázání považují za zbytečná a jejich dodržování za nemožné?

Dějiny dokázaly, že ne všechna probuzenecká hnutí byla inspirována Bohem. Vedle pravého probuzení se vyskytovaly rovněž padělky. Bible mluví o satanově schopnosti konat divy. Je napsáno, že by „*svedl, by možné bylo, také i vyvolené*“. Nesmíme proto věřit vždy tomu, co vidíme, slyšíme nebo cítíme.

Smyslem těchto řádků není odsuzovat dnešní probuzenecká hnutí. Nikdo nepochybuje, že v některých případech dochází ve shromážděních k pravému obrácení. Skrze víru v Boží slovo může rovněž dojít i k pravému uzdravení. V některých případech se to děje bez ohledu na přítomného evangelistu a ne bezpodmínečně skrze něj.

Cílem této brožurky je především ukázat na určité znaky, jež nám pomohou rozlišovat mezi pravým a nepravým.

Jedno z prvních vidění sedmnáctileté Ellen Harmonové (Whiteové) obsahovalo neobvyklé poselství. Bylo to v únoru 1845. Několik měsíců předtím čekali věřící druhý příchod Ježíšův. Zklamání nad tím, že Kristus nepřišel, adventisty zmátlo a rozdělilo do různých táborů. Vytrvalé studium Bible však později objasnilo situaci a vidění Ellen Harmonové pomohla získaná poznání upevnit. Tím věřící objevili biblické pravdy, které jim byly do té doby neznámé, protože byli zcela zaujati přípravou na druhý příchod Kristův. Žel, že se většina adventistů nechtěla studiem a výklady Písma svatého zabývat.

V jednom vidění v roce 1845 viděla Ellen Harmonová adventisty klečící a modlící se před trůnem Božím. Někteří z nich vstali a následovali Ježíše Krista, když vstoupil do svatyně svatých. Tito věřící pak obdrželi Ducha svatého a obklopilo je světlo, síla, moc, láska, radost a pokoj. Většina věřících však zůstala skloněna před trůnem a modlila se dále. Nezpozorovali, že Pán Ježíš už není přítomen. A tu se místo Něj objevil u trůnu satan, aby údajně „vedl dílo Boží dále“. Ellen viděla, že i když se věřící na satana podívali, přesto nepoznali, koho ve skutečnosti prosí o Ducha svatého. Pak

pokračuje a píše: „Satan na ně působil nesvatým vlivem. Předal jim sice světlo a moc, ale žádnou lásku, radost a pokoj. Jeho cílem bylo dítky Boží oklamat a odvést je od Boha.“ (EW 54-56)

Toto vidění o dvou skupinách adventistů z roku 1845 nám připomíná, že i u vážných lidí mohou být zkušenosti pravé, nebo též falešné. Bůh si přeje, aby každý z nás byl opravdově obrácen a prožíval šťastný křesťanský život. Satan nás však chce přesvědčit, že si člověk může cestu také zkrátit, aby rychleji dosáhl cíle. Je však samozřejmostí, že jenom jedna z obou cest je správná.

Církev adventistů se zrodila v neklidné době. Většina těch, kteří prožívali začátky, byli mladí lidé, opravdově studující Boží slovo a snažící se vydávat svědectví o své víře. Bible říká, že Bůh v dobách těžkostí často povolával jako své nejúčinnější svědky právě mladé lidi.

Také naše poslední doba v hříchem obtížených dějinách světa je plná neklidu. Mohl by Bůh skrze tebe učinit něco zvláštního? Dej Mu k tomu příležitost.

Na stránkách této knížky jsou uvedeny výroky, jež by měly být stále čteny. Doufáme, že tato knížka pomůže ukázat cestu k pravému probuzení a obnovení mnohým. Možná, že tento krátký výklad rovněž mnohé povzbudí k dalšímu studiu slova Božího a spisů E. G. Whiteové. Kéž by toto důkladné studium vzbudilo v každém čtenáři touhu být připraven na setkání s Pánem při Jeho příchodu.

VÝBOR PRO SPISY EGW

1. Obrácení – falešné nebo pravé?

Moc slova

Jestliže bylo slovo Boží kázáno s nadšením, vždy přineslo ovoce, které potvrzovalo jeho božský původ. Duch Boží provázel poselství Jeho služebníků a slovo mocně působilo. Bylo zasaženo svědomí hříšníků. „*Světlo, které osvěcuje každého člověka přicházejícího na svět*“, (J 1,9) ozářilo jejich nitro a ukázalo skrytá temná zákoutí. Byli přesvědčeni o tom, že jsou hříšní, že potřebují spravedlnost a že se přibližuje soud. Tím vším byly uchváceny jejich mysli a srdce. Poznali Boží spravedlnost a uvědomili si, že se nemohou objevit ve svých hříších a nečistotě před Tím, který zpytuje srdce. Se strachem zvolali: „*Kdo nás vysvobodí z tohoto těla smrti?*“ (Ř 7,24) Nakonec však poznali, že k zahlázení jejich přestoupení plně postačí zásluhy Ježíše Krista a Jeho nezměrná oběť za hříchy lidstva na Golgotském kříži. Jedině On může smířit člověka s Bohem. S vírou a pokorou přijali Beránka Božího, který nese hříchy světa. Skrze Jeho krev dosáhli „*odpuštění předehřlých hříchů*“ (Ř 3,25). NL 7.1

Nový život

Tito věřící nesli poctivé plody pokání. Uvěřili, nechali se pokřtít a povstali k novému životu, stali se novým stvořením v Ježíši Kristu. Nechtěli se přizpůsobovat „*dřívějším žádostem*“ (1 Pt 1,14 – CSP), ale skrze víru v Syna Božího se rozhodli jít v Jeho šlépějích, zrcadlit Jeho charakter a očistit se stejně tak, jak je čistý On. Co dříve nenáviděli, to nyní milují a co jim bylo kdysi příjemné, to se jim nyní oškliví. Vysokomyslní a svéhlaví se stali pokornými a citlivými, ješitní a drzí skromnými a zdrženlivými, rouhači uctivými, opilci střidnými a zavržení ctnostnými. Odložili stranou módu tohoto světa. Netoužili po vnějších ozdobách „*ve splétání vlasů a províjení zlatem, aneb v odívání pláštíků...*“, ale jejich ozdobou byl „*ten skrytý srdce člověk, záležející v neporušitelnosti krotkého a pokojného ducha, kterýž před obličejem Božím velmi drahý jest*“ (1 Pt 3,3.4). NL 7.2

Probuzení vedlo k důkladnému sebezpytování a k pokorě, vyznačovalo se vážnými výzvami k hříšníkům a vroucným soucitem s těmi, kteří byli vykoupeni Kristovou krví. Muži a ženy se modlili a prosili Boha o záchranu duší. Plody takovéhoto probuzení byli lidé, kteří se nedali odstrašit obětmi a sebezapřením, ale radovali se z toho, že jsou hodni trpět pro Krista. V životech těch, kteří vyznávali jméno Ježíše Krista nastala viditelná proměna. Jejich vliv oživil církev. ... NL 8.1

Tak působí Duch Boží. Důkazem pravého pokání je obnovení naší bytosti. Jestliže hříšník splní svůj slib, vrátí co odcizil, vyzná své hříchy a zamiluje si Boha i své bližní, může být ujištěn, že našel pokoj s Bohem. A právě toto byly projevy, které v dřívějších dobách provázely náboženské probuzení. Podle tohoto ovoce můžeme poznat, že jim ve snaze o získání duší a záchranu a povznesení lidstva žehnal sám Pán. NL 8.2

Nepravé probuzení – jaký je rozdíl?

Mnohé probuzení nové doby je však podstatně jiné. Nezjevuje onu Boží milost, jež provázela v dřívějších dobách působení Božích služebníků. Často se sice tohoto probuzení zúčastní mnozí, předstírají obrácení a církev pak má velký přírůstek. Přesto však výsledky nejsou takové, abychom se mohli domnívat, že se stejně rozmáhá rovněž i skutečný duchovní život. Oheň, který tak rychle vzplanul, stejně rychle zhasne a zanechá po sobě větší temnotu, než byla dříve. NL 9.1

Lidová probuzení bývají často podnícena tím, že se jejich následovníci obračí k představám, podněcujícím city a uspokojující touhu po něčem novém a vzrušujícím. Tímto způsobem nově obrácení mají jen malou lásku k biblickým pravdám a nemají zájem na svědectví proroků a apoštolů. Lákají je jen atraktivní – přitažlivé bohoslužby. Poselství, které apeluje na střízlivý rozum, nena-chází odezvu. Jednoduchá varování slova Božího, jež se bezprostředně vztahují na jejich věčné blaho, zůstávají nepovšimnuta. NL 9.2

Velkou životní otázkou každé opravdové obrácené duše je její stanovisko k Bohu a k věčnosti. ... Dřív, než Bůh naposled navštíví zemi svými soudy, bude Jeho lid probuzen k původní apoštolské zbožnosti. Bude na něj vylit Boží Duch a Jeho síla. V té době se mnozí oddělí od církví, v nichž láska k světu zaujala místo lásky k Bohu a Jeho slovu. Mnozí kazatelé i členové přijmou s radostí tyto velké pravdy, které Bůh nechal zvěstovat, aby připravil svůj lid na druhý příchod Ježíše Krista. *NL 9.3*

Nepřítel duší by rád zmařil toto dílo. Bude se proto dříve, než přijde doba pravého probuzení, snažit je napodobit. V církvích, které získá svým podvodem, vzbudí dojem, že na ně bude vylito zvláštní Boží požehnání. Domnívají se totiž, že se v nich projevuje hluboké náboženské probuzení. Mnoho lidí tak bude přesvědčeno, že na ně zapůsobil zázračným způsobem Bůh, zatímco toto hnutí je dílem jiného ducha. A tak se bude satan snažit rozšířit svůj vliv v náboženském rouše na celý křesťanský svět. *NL 10.1*

Proč se nechat klamat?

V mnoha probuzeních, která proběhla během posledních padesáti let, působily více-méně stejné vlivy, které se rovněž projeví i v budoucnosti. Již dnes panuje citové vzrušení – směs pravého s nepravým – které má na lidi tak podvodný vliv. Nikdo se však nemusí nechat klamat. Ve světle slova Božího nebude těžké zjistit podstatu těchto hnutí. Buďme ujištěni, že Boží požehnání nebude uděleno tam, kde je zanedbáváno svědectví Bible odvracením se od jasných pravd, jež vyžadují sebezapření a odřeknutí se světa. Bude jasné, že tato hnutí nejsou dílem Ducha Božího. Měřítkem budou slova, která řekl Kristus svým učedníkům: „*Podle ovoce jejich poznáte je!*“ (Mt 7,16) *NL 10.2*

V pravdách svého slova daroval Bůh lidem zjevení sebe sama. Všem, kteří je přijmou, budou štítem proti satanovým svodům. Zanedbávání těchto pravd otevřelo brány zlu, které se nyní tak velmi v náboženském světě rozmáhá. Podstata a důležitost Božího zákona se ve značné míře ztratila ze zřetele. Špatným porozuměním charakteru, důležitosti a závaznosti Božího zákona, nebyla rovněž pochopena otázka obrácení a posvěcení. Tím bylo v církvích sníženo měřítko zbožnosti. A právě zde je tajemství, proč je v naší době nedostatek Ducha a Boží moci. ... *NL 10.3*

Může být Boží zákon změněn?

Mnoho náboženských učitelů tvrdí, že Kristus svou smrtí zrušil zákon a že lidé tak byli do budoucna oprostěni od jeho požadavků. Někteří jej považují za těžké jho a v protikladu k závaznosti zákona vyzdvihují svobodu, která je z evangelia. *NL 11.1*

Zcela jinak se však na svatý Boží zákon dívají proroci a apoštolové. David praví: „*A bez přestání choditi na širokosti, neboť jsem se dotázal rozkazů tvých.*“ (Ž 119,45) Apoštol Jakub, který psal po Kristově smrti, nazývá Desatero „*královským zákonem*“, „*dokonalým zákonem svobody*“ (Jk 2,8; 1,25). Zjevení Jana více než půl století po ukřižování Ježíše Krista vyslovuje požehnání těm, „*kteří zachovávají přikázání Jeho, aby měli právo k dřevu života a aby branami vešli do města*“ (Zj 22,14). Tvzení, že Kristus svou smrtí zrušil Boží zákon, postrádá jakýkoliv podklad. Kdyby bylo možné zákon změnit nebo odstranit, pak by Kristus nemusel zemřít, aby zachránil člověka od trestu za hřích. ... *NL 11.2*

Odcizen a smířen – co je tím míněno?

Dílem obrácení a posvěcení je smiřovat lidi s Bohem tím, že jsou uváděni v soulad se zásadami Jeho zákona. Na počátku byl člověk stvořen podle obrazu Božího. Žil v naprostém souladu s Božím zákonem, do srdce mu byly vepsány zásady spravedlnosti. Avšak hřích jej jeho Stvořiteli odcizil. Ztratil Boží obraz, jeho srdce se postavilo nepřátelsky vůči zásadám Božího zákona. „*Protože opatrnost těla jest nepřítelkyně Bohu; nebo zákonu Božímu není poddána, aniž hned může býti.*“ (Ř 8,7) Avšak „*tak Bůh miloval svět, že Syna svého jednorozeného dal*“ (J 3,16), aby se člověk mohl k Bohu vrátit, aby byl s Ním smířen. Může být znovu uveden skrze zásluhy Kristovy do souladu se svým Stvořitelem. Jeho srdce musí být obnoveno Boží milostí, musí přijmout nový život shůry. Tato změna je „*znovuzrození*“, bez kterého – jak řekl Ježíš – nikdo nemůže uzít království Boží. *NL 11.3*

Prvním krokem ke smíření s Bohem je přesvědčení o hříchu. „*Hřích je přestoupení zákona.*“ (1 J 3,4) „*Nebo skrze zákon poznání hřícha.*“ (Ř 3,20) Aby mohl hříšník poznat svou vinu, musí měřit sám sebe velkým měřítkem Boží spravedlnosti. Zákon je zrcadlem, jež ukáže dokonalost spravedlivého charakteru a uschopní člověka přiznat si své chyby. *NL 12.1*

Zákon tedy ukazuje člověku jeho hřích. Nepředkládá však cestu spasení. Zatímco poslušnému slibuje život, prohlašuje, že údělem přestupníka je smrt. Jedině evangelium Kristovo je schopno osvobodit hříšníka od zatracení a poskvrnění hříchem. Musí činit pokání před Bohem, jehož zákon přestoupil a věřit v Ježíše Krista, v Jeho oběť smíření. Tím mu budou odpuštěny jeho hříchy a stane se účastníkem Boží přirozenosti. ... *NL 12.2*

Je mu ale nyní povoleno přestupovat Boží zákon? Pavel se táže: „*Což tedy zákon vyprazdňuje me skrze víru? Nikoli, nýbrž zákon tvrdíme.*“ „*Když jsme zemřeli hříchu, kterakž ještě živi budeme v něm?*“ A Jan prohlašuje: „*Nebo to je láska Boží, abychom příkázání Jeho ostríhali; a příkázání Jeho nejsou těžká.*“ (Ř 3,31; 6,2; 1 J 5,3) Při znovuzrození se srdce dostává do souladu s Bohem a Jeho zákonem. Došlo-li v srdci hříšníka k této mocné změně, nastoupil cestu ze smrti k životu, z hříchu k svatosti, z přestoupení a vzpoury k poslušnosti a věrnosti. ... *NL 12.3*

Posvěcení – co působí?

Klamná učení o posvěcení, jež rovněž pochází ze zanedbávání nebo odmítání Božího zákona, zaujímají v dnešních náboženských hnutích jedno z prvních míst. Tyto názory jsou falešné nejen jako učení, ale ve svém praktickém dopadu rovněž velmi nebezpečné. V důsledku toho, že jsou tak všeobecně přijímány, je dvojnásob nutné, aby všichni jasně poznali, co o tom mluví Písmo svaté. *NL 13.1*

Bible učí o opravdovém posvěcení. Apoštol Pavel prohlašuje ve svém dopisu k Tessaloničtům: „*Tať jest zajisté vůle Boží, totiž posvěcení vaše.*“ A dále se modlí: „*Sám pak Bůh pokoje posvětiť vás ve všem.*“ (1 Te 4,3; 5,23) Bible mluví jednoznačně o tom, co je to posvěcení a jak je můžeme dosáhnout. Spasitel se modlil za své učedníky: „*Posvětiť jich v pravdě své, slovo Tvé pravda jest.*“ (J 17,17) A Pavel učí, že věřící musí být posvěceni skrze Ducha svatého (Ř 15,16). Jaké je dílo Ducha svatého? Ježíš řekl svým učedníkům: „*Když pak přijde ten Duch pravdy, uvede vás ve všelikou pravdu.*“ (J 16,13) Také i Žalmista k tomu hovoří: „*Zákon Tvůj pravda jest.*“ Skrze Boží slovo a Božího Ducha jsou lidem zjevovány vznešené, v zákoně Božím ztělesněné zásady spravedlnosti. A protože zákon Boží je „*svatý, spravedlivý a dobrý*“, je odleskem Boží dokonalosti; rovněž charakter, formovaný podle tohoto zákona, bude svatý. Kristus je dokonalým příkladem takového charakteru. Praví: „*Jako i já příkázání Otce svého zachovával jsem.*“ „*Nebo co jest Jemu libého, to já činím vždycky.*“ (J 15,10; 8,29) Následovníci Kristovi se mu mají podobat, mají z milosti Boží vypěstovat takové charaktery, které budou v souladu se zásadami Jeho svatého zákona. Jen tak můžeme chápat biblické posvěcení. *NL 13.2*

Toho však můžeme dosáhnout jen vírou v Ježíše Krista, skrze moc v něm přebývajícího Ducha Božího. Pavel nabádá věřící: „*S bázní a s třesením spasení své konejte. Bůh zajisté jest, kterýž působí ve vás i chtění, i skutečné činění podle dobře libé vůle své.*“ (Fp 2,12.13) Křesťan sice cítí moc hříchu, ale musí proti němu soustavně bojovat. Zde je nutná Kristova pomoc. Lidská slabost se spojí s Božskou silou a víra zvolá: „*Ale Bohu díka, kterýž dal nám vítězství skrze Pána našeho Jezukrista.*“ (1 K 15,57) *NL 14.1*

Písmo svaté jasně ukazuje na vzestupný charakter posvěcení. Hříšník nalezne při svém obrácení skrze Ježíšovu krev pokoj s Bohem. A tím začíná křesťanský život. Pak se musí „*nestí k dokonalosti*“, vyrůstat v dokonalého člověka – „*v míru postavy plného věku Kristova*“ (Žd 6,1; Ef 4,13; Fp 3,13.14). *NL 14.2*

Žádný prostor pro vychloubání

Kdo na sobě zakusil biblické posvěcení, ten bude zjevovat pokorného ducha. Stejně jako Mojžíš uvidí úctu vzbuzující Majestát svatosti. Poznává svou vlastní nehodnost v protikladu k čistotě a vznešené dokonalosti Věčného. *NL 14.3*

Prorok Daniel podává příklad opravdového posvěcení. Jeho dlouhý život byl vyplněn ušlechtilou službou pro Pána. Nebeský posel jej oslovil: „*Danieli, muži velmi milý.*“ (Da 10,11) Ale místo toho, aby tvrdil, že je čistý a svatý, počítal se tento prorok sám ke skutečně hříšnému Izraeli a prosil Boha za něj. „*Nebo ne pro nějaké naše spravedlnosti padající, pokorně prosíme tebe, ale pro milosrdenství tvá mnohá.*“ „*Zhřešili jsme, bezbožně jsme činili.*“ „*Ještě jsem mluvil a vyznával hřích svůj i hřích lidu svého Izraelského.*“ (Da 9,18.15.20) ... NL 14.4

Když Job uslyšel hlas Pána z povětří, zvolal: „*Pročež mrzí mne to a želim toho v prachu a v popele.*“ (Jb 42,6) Když Izaiáš uviděl Boží nádheru a slyšel volat cherubíny: „*Svatý, svatý, svatý Hospodin zástupů!*“, zvolal: „*Běda mně, již zahynu!*“ (Iz 6,3.5) Když byl Pavel vytržen do třetího nebe a slyšel nevyslovitelná slova, která nedokáže říci žádný člověk, mluvil sám o sobě jako o „*nejmenším ze všech svatých*“ (2 K 12,2-4; Ef 3,8). Miláček Páně Jan, jenž často odpočíval na Ježíšových prsou, když uviděl Jeho majestát a nádheru, padl k nohám Syna člověka jako mrtvý (Zj 1,17). NL 15.1

Ti, kteří žijí ve stínu Golgotského kříže, nejsou povznešení, nechlubí se tím, že jsou prosti hříchu. Jsou si vědomi toho, že to byl jejich hřích, který způsobil Božímu Synu duševní muka a zlomil Jeho srdce. A tato myšlenka je vede k pokoře. Ti, kteří jsou nejvroucněji spojení s Ježíšem, nejzřetelněji poznávají svou slabost, hříšnost a nicotu a jejich jediná naděje se opírá o zásluhy ukřižovaného a vzkříšeného Spasitele. NL 15.2

Pokrytecké posvěcení – „jenom věř“?

Posvěcení, k jakému dnes všeobecně křesťanství směřuje, se vyznačuje duchem sebezpyšování a lhostejnosti vůči zákonu Božímu. To však nemá s náboženstvím Bible nic společného. Přívrženci tohoto nepravého posvěcení učí, že posvěcení je dílem okamžiku, v kterém u víře samotné dosáhnou dokonalého posvěcení. „Jenom věř“, říkají, „a obdržíš požehnání.“ Další námaha je prý zbytečná. Současně popírají platnost Božího zákona a tvrdí, že jsou osvobozeni od povinnosti zachovávání přikázání. Je však možné, aby mohli být lidé svatí a žít v souladu s vůlí a charakterem Božím, aniž by žili v souladu se zásadami, jež jsou výrazem povahy a vůle Boží a zjevují, co je Mu příjemné? NL 15.3

Touha po pohodlném náboženství, které nevyžaduje námahu, úsilí a zapření sebe sama, ani zřeknutí se pošetilostí tohoto světa, učinila učení o víře – a sice jen o samotné víře – učním lidovým. Co však k tomu říká Boží slovo? Apoštol Jakub praví: „*Co je platné moji bratři, říká-li někdo, že má víru, ale nemá skutky? Může ho taková víra zachránit? ... Tak i víra, nemá-li skutky, je sama o sobě mrtvá... Chceš však poznat, ó prázdný človče, že víra bez skutků je neúčinná? Cožpak náš otec Abraham nebyl ospravedlněn ze skutků, když na oltáři obětoval svého syna Izáka? Vidiš, že víra působila spolu s jeho skutky a že ze skutků se stala víra dokonalou... Vidíte, že ze skutků je člověk ospravedlňován a ne jen z víry... Neboť jako je tělo bez ducha mrtvé, tak je mrtvá i víra bez skutků.*“ (Jk 2,14-24) NL 16.1

Svědectví slova Božího stojí proti tomuto klamnému učení o víře bez skutků. Vyžadovat přízeň nebes bez plnění podmínek, za kterých je milost poskytována, není vírou, ale opovázlivostí. Pravá víra má svůj základ v zaslíbeních a ustanoveních slova Božího. NL 16.2

Ať si nikdo nemyslí, že se může stát svatým, jestliže úmyslně přestupuje některé z Božích přikázání. Kdo vědomě hřeší, umlčuje tím přesvědčující hlas Ducha svatého a odděluje svou duši od Boha. ... Ačkoliv apoštol Jan ve svých epistolách hovoří tak podrobně o lásce, neváhá přesto odhalit pravý charakter těch, kteří se domáhají toho, že jsou posvěceni, zatímco žijí v přestupování Božího zákona. „*Dí-li kdo: Znáám jej a přikázání Jeho neostříhá, lhář jest a pravdy v něm není. Ale kdož ostříhá slova Jeho, v pravdě láska Boží v tom jest dokonalá.*“ (1 J 2,4.5) To je zkušebním kamenem každého vyznání. Nemůžeme považovat za svatého žádného člověka, aniž bychom jej nezměřili jediným měřítkem Božím pro svatost v nebi a na zemi. ... NL 16.3

Tvrzení, že je někdo bez hříchu, je samo o sobě důkazem toho, jak daleko je od svatosti. Protože člověk nemá pravou představu o nekonečné čistotě a svatosti Boží, ani o tom, jací musí být ti, jež mají být v souladu s Jeho charakterem, ani nemá správný pojem o čistotě Ježíšově, nebo o zlobě a neštěstí hříchu, považuje sám sebe za svatého. Čím větší je vzdálenost mezi ním a Kristem, čím

nedostatečnější jsou jeho představy o charakteru a požadavcích Božích, tím spravedlivější se jeví sám sobě. *NL 17.1*

Posvěcení – úplné odevzdání se

Posvěcení, představené v Písmu svatém, zahrnuje celou bytost: tělo, duši a ducha. Pavel se modlil za Tessalonicenskú, aby jejich „*celý duch i duše i tělo bez úhony ku příští Pána našeho Jezukrista zachováno bylo*“ (1 Te 5,23). Jindy píše věřícím: „*Protož prosím vás, bratři, skrze milosrdenství Boží, abyste vydávali těla svá v oběť živou, svatou, Bohu libou, rozumnou službu svou.*“ (Ř 12,1) Za časů starého Izraele byla každá Bohu přinášená oběť pečlivě prohlížena. Byla-li nalezena nějaká vada, nebyla přijata, protože Bůh poručil, aby byla bez vady (Ex 12,5 a násl.). Stejně tak je přikázáno křesťanům, aby vydávali svá těla v oběť živou, svatou a Bohu libou. K tomu účelu musí být udržovány všechny jejich síly v co nejlepším stavu. Vše, co oslabuje tělesnou nebo duchovní sílu, dělá člověka neschopným pro službu svého Stvořitele. *NL 17.2*

Mohl by Bůh najít zalíbení v něčem, co není v nás nejlepší? Kristus řekl: „*Milovati budeš Pána Boha svého z celého srdce svého.*“ (Mt 22,37) Všichni, kteří milují Boha z celého srdce, budou Mu chtít zasvětit to nejlepší ve svém životě a budou neustále usilovat o to, aby všechny síly jejich osobnosti byly uvedeny do souladu s těmi zákony, které podporují schopnosti k činění Jeho vůle. ... *NL 18.1*

Nový život

Svět se oddává bezuzdnému požitkářství. „*Žádost těla, žádost očí a pýcha života*“ ovládají lidi. Ale následovníci Kristovi mají svatější povolání. ... *NL 18.2*

Těm, kteří dodrží podmínku „*vyjděte z prostředku jejich a oddělte se... a ničeho nečistého se nedotýkejte*“ platí Boží zaslíbení: „*Já přijmu vás a budu vám za Otce a vy mi budete za syny a dcery, praví Pán všemohoucí.*“ (2 K 6,17.18) Povinností a radostí každého křesťana je učinit s Bohem bohaté a vzácné zkušenosti. ... Na Boží služebníky svítí jasné paprsky Slunce Spravedlnosti, které mají odrážet. Tak jako ve vesmíru odráží některé planety světlo sluncí a hvězd, stejně tak mají křesťané svým životem světu zjevovat povahu Pána vesmíru – Boha. Ovoce Jeho Ducha, čistota a svatost Jeho povahy se musí projevit v charakteru Jeho svědků. ... *NL 18.3*

Nejsi zatracen!

I když se křesťanův život vyznačuje pokorou, měl by být přesto prost smutku nebo vlastního snižování. Povinností každého jednotlivce je kráčet tak, jak se to líbí Pánu, aby mu mohl požehnat. Náš nebeský Otec nechce, abychom se stále cítili zatracení a v temnotě. Důkazem pravé pokory není chodit se skloněnou hlavou a vážným obličejem. Smíme přijít k Ježíši, nechat se od Něj očistit a beze strachu nebo výčitek svědomí obstát před zákonem. „*A protož neníť již žádného potupení těm, kteříž jsou v Kristu Ježíši, nechodícím podle těla, ale podle Ducha.*“ (Ř 8,1) *NL 19.1*

Skrze Ježíše se padlí synové Adamovi stávají „Božími dětmi“, „*nebo i ten, kterýž posvěcuje. i ti, kteříž posvěcení bývají, z jednoho jsou všichni. Pro kteroužto příčinu nestydí se jich nazývati bratřími*“ (Žd 2,11). Život křesťanův by měl být životem víry, vítězství a radosti v Bohu. „*Všecko zajisté, což se narodilo z Boha, přemáhá svět, a toť jest to vítězství, kteréž přemáhá svět, víra naše.*“ (1 J 5,4) Boží služebník Nehemiáš správně řekl: „*Radost Hospodinova budiž síla vaše.*“ (Neh 8,10) A Pavel píše: „*Radujte se v Pánu vždycky, opět pravím, radujte se.*“ „*Vždycky se radujte, bez přestání se modlete, ze všeho díky čiňte; nebo ta jest vůle Boží v Kristu Ježíši při vás.*“ (Fp 4,4; 1 Te 5,16-18) *NL 19.2*

To je ovoce biblického obrácení a posvěcení. – GC 461-478 (Kapitola „Moderní probuzenecká hnutí“) *NL 19.3*

2. Jak se stát znovuzrozeným křesťanem?

Víra a důvěra

Když Bůh hříšníkovi odpustí, promine mu zasloužený trest a jedná s ním tak, jakoby nikdy nehřešil, pak jej přijímá z milosti a ospravedlňuje jej skrze zásluhy Kristovy spravedlnosti. Hříšník může být ospravedlněn pouze vírou ve smíření skrze milovaného Syna Božího, který se obětoval za hříchy světa. Nikdo se nemůže stát spravedlivým na základě vlastních skutků. Od viny hříchu, od zatracení zákonem a od trestu může být osvobozen pouze skrze utrpení, smrt a vzkříšení Ježíše Krista. Víra je jediným předpokladem pro ospravedlnění. Není jen uznáním skutečnosti, nýbrž znamená důvěru. ... NL 20.1

Mnozí souhlasí s tím, že Ježíš Kristus je Spasitelem světa, ale nepřibližují se k Němu. Nevyznávají své hříchy a nepřijímají Jej jako svého osobního Spasitele. Jejich víra spočívá jen v rozumovém souhlasu s pravdou, která však nemá přístup k srdci, aby mohla posvětit duši a přetvořit charakter. ... NL 20.2

Je pokání možné bez pomoci?

Mnozí neznají první kroky na cestě k vykoupení. Považují pokání za dílo, které musí hříšníci vykonat sami dříve, než mohou přijít k Ježíši. Domnívají se, že se hříšník musí sám postarat o to, aby mohl přijmout Boží milost. Je sice správné, že pokání předchází odpuštění, protože Bůh může přijmout jen zlomené a zkroušené srdce. Přesto však hříšník nemůže sám způsobit svou lítost nebo se připravit na to, aby mohl přijít ke Kristu; avšak bez lítosti není odpuštění. Rozhodující otázka zní: Způsobuje hříšník lítost sám, nebo je to dílo Kristovo? Musí hříšník čekat až bude naplněn výčitkami svědomí dříve, než může přijít ke Kristu? První krok způsobuje Duch svatý. V té míře, jak se člověk tomuto puzení poddává, přibližuje se Kristu, aby před Ním projevil lítost. NL 20.3

Hříšník je jako ztracená ovce, která nalézá cestu zpět jen v tom případě, když ji pastýř hledá a navrátí ke stádu. Z vlastního popudu není člověk schopen lítosti ani toho, aby byl hoden ospravedlnění. Pán Ježíš se soustavně snaží ovlivnit srdce hříšníka a přitahovat je k sobě, k Beránku Božímu, který nese hříchy světa. K duchovnímu životu můžeme dospět jen tenkrát, jestliže nás Ježíš k němu přitahuje a přivádí ku pokání. ... NL 21.1

Petr zvěstoval nejvyšším kněžím a saduceům, že pokání je darem Božím. O Kristu pravil: „*Toho Bůh, Kníže a Spasitele, povýšil pravici svou, aby bylo dáno lidu izraelskému pokání a odpuštění hříchů.*“ (Sk 5,31) Pokání tedy není méně Božím darem, nežli odpuštění a ospravedlnění. Člověk může činit pokání jen skrze Krista. Jsme-li přitahováni ke Kristu, pak je to jediné Jeho vlivem. Jen skrze Něj máme pokání a ospravedlnění. ... NL 21.2

Víra je více, nežli mluvení

Zachraňující víra není vírou příležitostnou. Není rovněž jen pouhým souhlasem rozumu, ale je zakořeněna v srdci toho, který se chápe Krista jako osobního Spasitele s jistotou, že všichni, kteří skrze Něj přichází k Bohu, jsou zachráněni. Víra, že Bůh daruje spasení jiným, ale tobě ne, není vírou upřímnou. Jen ten, kdo se přidrží Krista jako jediné naděje spasení, projevuje pravou víru. Taková víra vede k tomu, aby k Němu přicházel se všemi pocity duše. Pak bude jeho rozum ovládnut Duchem svatým a jeho charakter se bude podobat Božímu. Taková víra není mrtvá, ale působí skutky lásky. Kdo tak věří, spatří Ježíšovu krásu a bude proměněn v Boží podobu. ... NL 22.1

Toto vše působí od začátku až do konce Ježíš. Bezmocný hříšník smí říci: „Jsem ztracen; ale Ježíš přišel, aby hledal a spasil co bylo ztraceno.“ On sám ujišťuje: „*Nepřišel jsem volati spravedlivých, ale hříšných ku pokání.*“ (Mk 2,17) „Jsem hříšník, ale On zemřel na kříži na Golgotě, aby mne zachránil. Nemusím už být ani okamžik ztracen. Ježíš zemřel a vstal z mrtvých, aby mne ospravedlnil před Bohem. On mne zachrání. Činím si nárok na zaslíbené odpuštění.“ NL 22.2

Ospravedlněn v Kristu

Kristus je zmrtvýchvstalý Spasitel. Ačkoliv byl mrtvý, vstal z mrtvých a žije na věčnosti, aby nás zastupoval. Srdcem věříme k spravedlnosti, ústy vyznáváme spasení. Kdo je ospravedlněn skrze víru, přiznává se ke Kristu. „*Kdo slovo mé slyší a věří tomu, který mne poslal, má život věčný a na soud nepřijde, ale přešel jest ze smrti do života.*“ (J 5,24) Pro poskvrněného a zlem poznamenaného hříšníka se koná velké dílo ospravedlnění. Bude ospravedlněn Tím, který mluví pravdu. Bůh připočítává věřícímu spravedlnost Kristovu a prohlašuje jej před celými nebesy za spravedlivého. Hříchy přenáší na Ježíše – hříšnickova Zástupce a Ručitele. Na Něj vkládá nepravost každého, „*nebo toho, kterýž hříchu nepoznal, za nás učinil hříchem*“ (2 K 5,21). NL 22.3

Kristus zemřel za viny celého světa. Kdo přichází k Bohu s vírou, obdrží spravedlnost Kristovu. „*Kterýžto hříchy naše na svém těle sám vnesl na dřevu, abychom hříchům zemrouce, spravedlnosti živi byli, jehož zsinlostí uzdraveni jste.*“ (1 Pt 2,24) Náš hřích je smazán, odsunut stranou, uvržen do moře. Skrze pokání a víru jsme osvobozeni od hříchu a hledíme na Ježíše, naši spravedlnost. On za nás trpěl, spravedlivý za nespravedlivé. NL 23.1

Co je pokání?

Ačkoli jsme jako hříšníci pod zákonem zatraceni, požaduje Kristus na základě své poslušnosti pro toho, kdo činí pokání, připočtení svých zásluh. Aby mohl hříšník přijmout spravedlnost Kristovu, musí vědět, co znamená pokání, které způsobuje obsáhlou změnu ducha, smyslů a jednání. Proměna začíná v srdci a projevuje svou moc v každé fázi života. Člověk však není schopen způsobit takové pokání. Dosahuje jej jedině skrze Krista. „*Protož dí: Vstoupiv na výsost, jaté vedl vězně a dal dary lidem.*“ (Ef 4,8) NL 23.2

Kdo chce činit pokání?

Jestliže někdo pociťuje potřebu pravého pokání, co má dělat? Musí přijít bez váhání takový, jaký je – k Ježíši. Musí věřit, že Ježíšova slova jsou pravdivá a na základě zaslíbení prosit, aby mohl přijímat. Opravdová modlitba bude vyslyšena, protože Pán za svým slovem stojí. Uděluje Ducha svatého, který vede ke kajícímu a k víře v Pána Ježíše Krista. Člověk se modlí, bdí a zanechává svého hříchu. Tím projevuje snahu být poslušný přikázání Božích. Modlí se a věří. Nevěří však jen v požadavky zákona, ale je jich také poslušný. Staví se na Kristovu stranu. Obrací se zády ke všem návykům a lidským svazkům, které by mohly jeho srdce odtrhnout od Boha. NL 24.1

Kdo se chce stát dítkem Božím, ten musí poznat, že pokání a odpuštění nemůžeme dosáhnout jinak, než skrze smíření Kristovo. V tomto vědomí usiluje hříšník o shodu s dílem, které se pro něj koná. Útočí na trn milosti s vážnou prosbou, aby bylo obnoveno jeho srdce. Ježíš odpouští jen tomu, kdo se nechá přivést k pokání. Dříve, než hříšníkovi daruje odpuštění, vede jej ku pokání. O vše je postaráno předem, protože spravedlnost Kristova bude připočtena každému věřícímu. Vzácné, neposkvrněné roucho je slíbeno každému pokání činícímu hříšníkovi. Může říci: „*Velice se budu radovati v Hospodinu a plésati bude duše má v Bohu mém; nebo mne oblékl v roucho spasení a pláštěm spravedlnosti přioděl mne.*“ (Iz 61,10) NL 24.2

Podivuhodná milost

Milost je tak velká, že věřící může žít prost hříchu. Celá nebesa jsou nám k dispozici se svým bezmezným bohatstvím. Čerpejme z pramene spasení! Kristus je pro každého věřícího ukončením zákona. V podstatě jsme hříšníci, ale v Kristu jsme ospravedlněni. Bůh nám připočítává Kristovu spravedlnost a považuje nás proto za ospravedlněné. Dívá se na nás jako na své milé děti. Kristus působí proti moci hříchu. I když je hřích mocný, milost je mnohem mocnější. „*Ospravedlnění tedy jsouce z víry, pokoj máme s Bohem skrze Pána našeho Jezukrista, skrze něhož i přístup měli jsme věrou k milosti této, kterouž stojíme. A chlubíme se naději slávy Boží.*“ (Ř 5,1.2) NL 25.1

„*Ospravedlnění bývají zdarma jeho milostí vykoupením, jež nastalo v Kristu Ježíši. Jej Bůh předem určil za smířčí prostředek v jeho krvi skrze víru, aby ukázal svou spravedlnost, a to proto, že hříchy předtím spáchané prominul v své Božské shovívavosti, aby projevil svou spravedlnost v*

přítomném času, aby on byl spravedlivý a ospravedlňoval člověka, který je z víry v Ježíše.“ (Ř 3,24-26) „Nebo milostí spasení jste skrze víru a to ne sami ze sebe, dar jest to Boží.“ (Ef 2,8; citace J 1,14-16) NL 25.2

Schopen k spasení

Pán si přeje, aby Jeho lid měl pravou víru a chápal Jeho velké dílo spasení. Dítka Boží by se neměla domnívat, že velké dílo bude pro ně vykonáno až v pozdější době. Toto dílo je již konáno. Jen musí přijmout Krista jako svůj pokoj, protože v Kristu přijímáme Boha a pokoj. Kristus vytyčil meze hříchu tím, že vnesl těžké prokletí na vlastním těle na kříž. Osvobodil tak od prokletí hříchu všechny, kteří v Něj věří jako ve svého osobního Spasitele. Zlomil moc hříchu přímo v jeho srdci. Život a charakter věřícího dosvědčuje pravost Kristovy milosti. NL 25.3

Ježíš uděluje Ducha svatého těm, kteří Ho o to prosí, protože každý věřící musí být bezpodmínečně zbaven veškeré nečistoty, prokletí a zlořečení zákona. Jen skrze působení Ducha svatého a skrze posvěcení v pravdě se stane schopným pro nebesa. Protože Kristus působí v nás, Jeho spravedlnost spočívá na nás. Bez ní nikdo nevejde do nebe. Kdyby nebyl působením Ducha svatého a spravedlnosti Kristovou připraven na svaté prostředí, nemohl by se v něm ani radovat. NL 26.1

Kdo chce být uchazečem o nebesa, musí splnit požadavek zákona: *„Milovati budeš Pána Boha svého ze všeho srdce svého a ze vší duše své a ze vší síly své, i ze vší mysli své a bližního svého jako sebe samého.“* (L 10,27) To je možné jen tehdy, jestliže se u víře chopíme spravedlnosti Kristovy. Tím, že se díváme na Ježíše, je nám do srdce vložen zárodek života. Duch svatý vede dílo vpřed a věřící činí pokroky v milosti, v síle a v charakteru. Stává se podobný obrazu Ježíšovu, až v duchovním růstu dozraje k dokonalosti v Kristu. Tímto způsobem snímá Ježíš z věřícího prokletí hříchu a osvobozuje jej od jeho moci a působení. NL 26.1

Stojí něco mezi Bohem a mnou?

Jen Ježíš to může učinit. *„Ve všem se musel stát podobný svým bratrům, poněvadž měl být milosrdným a konat mezi Bohem a lidmi to, co je na tomto světě úlohou a dílem kněží: zpřístupnit lidem cestu k Bohu a odstranit z ní to, co překáží – jejich pochybnosti. Poněvadž ve všech utrpeních, která zakusil, ve všech nebezpečnostech, která ohrožovala jeho víru a poslušnost, nám může být nápomocen.“* (Žd 2,17.18) Smíření znamená, že je odstraněna každá překážka mezi Bohem a lidmi, a že hříšník poznal význam odpouštějící lásky Boží. Na základě Kristovy oběti za padlé lidstvo může Bůh spravedlivě odpustit přestupníkovi, domáhajícímu se Ježíšových zásluh. Ježíš byl do jisté míry potrubím, skrze které teklo milosrdenství, láska a spravedlnost od srdce Božího k srdci hříšníka. Bůh je věrný a spravedlivý, odpouští nám hříchy a očisťuje nás od veškeré nepravosti (1 J 1,9). ... NL 27.1

Každý člověk může říci: „Skrze svou dokonalou poslušnost učinil Ježíš zadost zákonu. Moje jediná naděje je v tom, že k Němu pohlédnu jako ke svému Zástupci a Ručiteli, který dokonale naplnil zákon. Skrze víru v Jeho zásluhy jsem osvobozen od prokletí zákona. On mne oblékl svou spravedlností, která splňuje všechny požadavky zákona. Jsem dokonalým v Něm, ve věčné Spravedlnosti. Ježíš mne představuje Bohu v neposkvrněném rouše, jež je zhotoveno bez lidského přispění, jedině skrze Něj. Beránku Božímu patří všechna čest, sláva a vladařství.“ NL 27.2

Mnozí se domnívají, že musí čekat na nějaký zvláštní podnět, než-li mohou přijít ke Kristu. Rozhodující je však upřímnost, s jakou přijmou nabídku milosti a milosrdenství. Stačí vyznat: „Kristus zemřel, aby mne zachránil. Pán mne chce zachránit. Jdu k Němu bez váhání takový, jaký jsem. Věřím v Jeho zaslíbení. Chci se poddat tomu, jak mne On sám k sobě táhne.“ Apoštol praví: *„Srdcem se zajisté věří ke spravedlnosti.“* (Ř 10,10) Nikdo nemůže věřit ze srdce a skrze víru být ospravedlněn, jestliže nadále koná to, co Boží slovo zakazuje, anebo jestliže opomíjí konat to, co je jeho povinností. NL 27.3

Dobré skutky jsou ovocem víry

Pravá víra se projevuje v dobrých skutečích, protože dobré skutky jsou ovocem víry. Kdo nechává Boha působit na své srdce a souhlasí s Jeho vůlí, ten prožívá to, co v něm působí Duch svatý. Pak už neexistuje nesoulad mezi úmysly srdce a životem všedního dne. Věřící se zříká každého hříchu jako něčeho nenáviděného, protože přivedl Pána slávy na kříž. Jestliže věřící koná nepřetržitě dílo Kristovo, musí se to odrazit v jeho zkušenostech. Požehnání ospravedlnění přijímá člověk jen skrze stálé odevzdávání své vůle a nepřetržitou poslušnost. *NL 28.1*

Kdo je ospravedlněn z víry, ten zůstává ze srdce rád na Božích cestách. Jestliže však jeho jednání nesouhlasí s jeho přesvědčením, je to důkazem toho, že není ospravedlněn. Jakub praví: *„Vidiš-li, že víra napomáhala skutkům jeho a ze skutků víra dokonalá byla?“ (Jk 2,22) NL 28.2*

Víra, která nedělá dobré skutky, nezpůsobuje ospravedlnění. *„Vidíte-liž tedy, že ze skutků ospravedlněn bývá člověk a ne z víry toliko?“ (Jk 2,24) „Uvěřil pak Abraham Bohu, i počteno jemu za spravedlnost.“ (Ř 4,3) ... NL 28.3*

V Ježíšových šlépějích

Kde je víra, tam se projevují dobré skutky. Nemocní jsou navštěvováni, o chudé je pečováno, nezapomíná se na sirotky a vdovy, nazí jsou oblékáni a hladovějící jsou nasyceni. Ježíš chodil a činil dobro. Kdo patří k Němu, stejně jako On miluje dítky Boží. Mírnost a pravda provází jeho kroky, na výrazu jeho tváře je vidět, že se učil od Ježíše. Věřící se ztotožňuje s Kristem. Kdo žije v živém společenství s Ježíšem – s tím Pramenem síly a lásky – budou se v něm odrážet rysy Ježíšovy povahy. Ježíš nabízí nevyčerpatelné bohatství ospravedlnění a posvěcující moci milosti. *NL 29.1*

Každý k Němu může jít a čerpat z Jeho plnosti. On praví: *„Pojďte ke mně všichni, kteříž pracujete a obtíženi jste, a já vám odpočinutí dám.“ (Mt 11,28)* Proč tedy neodvrhnout všechnu nevěru? Proč neuposlechnout Ježíšovy výzvy? Toužíš po klidu a pokoji? Pak řekni: „Ježíši, jdu, protože jsi mne pozval.“ Daruj Mu svou neotřesitelnou důvěru a On tě zachrání. Hledíš na Ježíše, počátek a konec tvé víry? Jsi spokojen s plností Jeho pravdy a milosti? Přijal jsi pokoj, který může dát jen Kristus? Jestliže ne, jdi k Němu. Snaž se skrze Jeho milost získat šlechetný, vzácný charakter. Usiluj o pevného, nebojácného a radostného ducha. Žij z Krista, který je chlebem života. Jedině tak budeš zjevovat Jeho láskyplnou povahu a Jeho Ducha. – 1SM 389-398 *NL 29.2*

3. Také Bůh má zákony

Naše velká odpovědnost

Bůh – Vládce vesmíru – nedal zákony jen pro chování se všech živých tvorů, ale také i všemu dění v přírodě. Celá živá i neživá příroda podléhá pevným zákonům, které není možno nechat bez povšimnutí. To platí bez výjimky, protože nic z toho, co Bůh stvořil, není u Něj v zapomenutí. Zatímco dění v přírodě však podléhá přírodním zákonům, je jedině člověk jako rozumem obdařená bytost zodpovědný mravnímu zákonu, protože jej může pochopit. Jedině člověku – koruně stvoření – dal Bůh schopnost pochopit požadavky svého zákona a dal mu srdce, jež je schopno poznat, že tento zákon je svatý, pravý a dobrý. V důsledku toho se také od člověka očekává okamžitá a neomezená poslušnost. Ale Bůh jej k ní nenutí; nechává jej svobodně jednat. *NL 30.1*

Jen málokdo rozumí osobní zodpovědnosti člověka a přesto je tak mimořádně důležitá. Každý z nás může být poslušný – a obdržet tak život, nebo přestupovat zákon Boží, čelit jeho autoritě a obdržet nakonec spravedlivý trest. Před každého je postavena otázka: Mám být poslušný hlasu nebes – Desateru ze Sinaje – nebo se mám připojit k množství těch, kteří toto svaté slovo pošlapávají? Pro toho, kdo miluje Boha, je největší radostí dodržovat Jeho přikázání a činit to, co se líbí Pánu. Avšak ze své přirozené povahy člověk zákon Boží nenávidí a protiví se jeho požadavkům. Mnozí se božskému světlu uzavírají a nechtějí v něm chodit. Obětují čistotu srdce, Boží milost a naději na nebesa egoistickému ukájení svých žádostí a světskému zisku. *NL 30.2*

Žalmista praví: „*Zákon Hospodinův je dokonalý.*“ (Ž 19,8) Jak nádherný je zákon Boží ve své jednoduchosti a zároveň obsáhlé dokonalosti. Vyjadřuje několika slovy, které je možno si bez námahy vštípit v paměť, celou svět obepínající Boží vůli. Uvědomuje nás o tom, že chce řídit nejen naše viditelné jednání, ale také naše myšlenky, přání a pocity. To nedokáže žádný lidský zákon, protože ten se zabývá jen fakty. Člověk jej může přestoupit, a přece svou nepravost skrýt před zraky lidí. Může být zločincem – zlodějem, vrahem nebo cizoložníkem – nemůže však být přesto prohlášen za vinného, dokud není zločin prokázán. Naproti tomu zákon Boží odhaluje žárlivost, závist, nenávist, zlomyslnost, pomstychtivost, žádostivost a ctižádost, které sice vzrušují srdce, ale ještě nevedly k činu z nedostatku příležitosti. Také tyto tajné hříšné pocity budou postihovány v ten den, kdy Bůh „*přivede na soud, i každou věc tajnou, buď to dobrou, buď to zlou*“ (Kaz 12,14). *NL 31.1*

Poslušnost přináší štěstí

Boží zákon je jednoduchý a každému srozumitelný. Někteří lidé odvážně tvrdí, že věří jen tomu, co mohou pochopit. Zapomínají, že v lidském životě a v projevení se Boží moci v přírodě jsou tajemství, která nemůže vysvětlit ani filozofie, ani to nejdůkladnější bádání. Zákon Boží však nezná žádné skryté věci. Pravdy v něm obsažené může pochopit každý, i ten nejméně chápavý rozum. I zcela nevědomý člověk může podle nich usměrnit svůj život a utvořit charakter podle Božího měřítka. Kdyby lidé plnili podle svých nejlepších možností požadavky zákona, pak by se jejich duševní schopnosti a úsudek tak rozšířily, že by mohli mnohem obsáhleji chápat úmysly Boží. Tento vývoj by přetrval nejen pozemské bytí, ale pokračoval by i ve věčnosti. Jakkoli daleko bychom došli v poznání moudrosti a síly Boží, nikdy bychom ji nemohli vyčerpat. *NL 31.2*

Boží přikázání nás vyzývají k tomu, abychom milovali Boha nade všechno a našeho bližního jako sebe samého. Tato láska musí být praktická, jinak jsou i ta nejvznešenější vyznání víry pokrytectvím. ... *NL 32.1*

Bez poslušnosti zákona to nejde. Nejen kvůli našemu spasení. „*Pokoj mnohý těm, kteří milují zákon tvůj a nemají žádné urážky*“ (Ž 119,165), praví Duchem Božím oživené slovo. A přece bude smrtelný člověk představovat tento svatý, spravedlivý a dobrý zákon, tento zákon svobody, který Stvořitel přizpůsobil potřebám člověka, jako jeho otroctví, jež nikdo nemůže unést. Avšak jen hříšník pociťuje zákon jako tížící břemeno, „*proto že opatrnost těla jest nepřítelkyně Bohu; nebo zákonu Božímu není poddána, aniž hned může býti*“ (Ř 8,7). ... *NL 32.2*

Na protější straně Božích „NE“

Prožíváme dobu nejhorší bezbožnosti. Tisíce jsou otroky hříšných návyků a špatných mravů. Okovy, které je poutají, je možné jen stěží zlomit. Nespravedlnost zaplavuje svět jako povodeň. Zločiny, které by lidé nejraději zamlčeli, jsou na denním pořádku. Přesto někteří lidé, kteří se vydávají za strážné na hradbách Siona, se odvažují tvrdit, že Desatero bylo určeno pouze pro Židy. Evangelium je prý odstranilo a zavedlo nádherné přednosti. Není souvislost mezi zločiny vzrůstající se bezzákonnosti a skutečností, že duchovenstvo a lid považují Boží zákon za nezávazný? *NL 32.3*

Boží zákon se nevztahuje jen na to, co děláme, ale také na to, co neděláme. Nemůžeme se omlouvat tím, že Boží požadavky pouze přecházíme. Nestačí jen zlo zanechat, ale musíme se naučit jednat vědomě dobře. Bůh nás vybavil schopností cvičit se v dobrých skutečích. Nevyužíváme-li těchto schopností, pak budeme zcela jistě počítání ke zlým a neužitečným služebníkům. Nemusíme činit žádné „velké hříchy“, o takových nemusí být u Boha žádný záznam. Ale samotná skutečnost, že naše skutky nejsou posuzovány jako čisté, dobré, ušlechtilé a vzácné dokazuje, že jsme nerozvíjeli schopnosti nám svěřené. Náležíme tak ke zatraceným. *NL 33.1*

Zákon Boží existoval již před stvořením člověka. Byl přizpůsoben životním podmínkám svatých bytostí. Také andělé mu podléhali. Po pádu do hříchu zůstaly zásady spravedlnosti nezměněny. Nic nebylo ze zákona vyškrtnuto, žádné z jeho svatých ustanovení nemuselo být opravováno. Tak, jak trval od počátku, bude platit na věky. Žalmista praví: *„Jižť to dávno vím o svědectvích tvých, že jsi je ztvrdil až na věky.“* (Ž 119,152) – 1SM 216-220 *NL 33.2*

4. Vyváženost mezi vírou a skutky

Živé svědectví

„Bez víry pak nemožné jest líbiti se jemu; nebo přistupující k Bohu věřiti musí, že jest Bůh a těm, kteříž Ho hledají, že odplatu dává.“ (Žd 11,6) Mnoho křesťanů zastává názor, že pro spasení je rozhodující víra. Skutky nejsou nic, platí jen víra. Avšak Boží slovo nás učí, že víra bez skutků je mrtvá. *NL 34.1*

Mnozí odpírají Bohu poslušnost, i když víře připisují velký význam. Víra však vyžaduje základ. Všechna Boží zaslíbení jsou podmíněna. Činíme-li Jeho vůli a usměrníme-li svůj život podle pravdy, pak můžeme prosit za cokoli, a bude nám to dáno. Bůh vyslyší naše prosby, jestliže se budeme vážně snažit o to, abychom byli poslušní. Jestliže však jsme neposlušní, odepře nám své požehnání. Rozhodneme-li se nedbat Jeho příkázání, můžeme k Němu volat, jak dlouho chceme. Z pravdivého Božího slova obdržíme odpověď: *„Věra bez skutků je mrtvá.“* Taková víra není nic více, než zvučící kov a znějící zvon. *NL 34.2*

Abychom mohli být účastni Božích požehnání, musíme něco dělat. Musíme věrně konat svou službu a přinášet poctivé plody pokání. Jsme spolupracovníky Božími. Neposedávej proto nečinně a nečekej na velkou příležitost, abys mohl pro Mistra vykonat významné dílo! Nechoď nevšímavě kolem úkolu, který tě čeká na tvé cestě. Všiměj si drobných příležitostí, zvykni si na to, abys co nejlépe dostal malým povinnostem všedního dne. Konej radostně a věrně práci, kterou ti Bůh ve své moudrosti přidělil. I když se ti zdá nepatrná, věnuj jí stejnou péči, jako něčemu velikému. Tvá věrnost nebude v nebesích zapomenuta. *NL 34.3*

Nečekej, až se cesta před tvými kroky urovná. Dej se do díla a tvé schopnosti porostou. Co si o tobě myslí svět, to ti může být lhostejné. Ať jsou tvá slova, tvůj duch a tvé skutky živým svědectvím o Ježíši. Pán se postará o to, aby svědectví Jeho nádhery, jež se projevuje ve spořádaném životě a čisté a zbožné řeči, nabývalo na hloubce a síle. Možná, že to na zemi již nezažiješ, ale před Bohem a Jeho svatými anděly nezůstane ovoce svědectví utajeno. *NL 35.1*

Co mám činit?

Musíme z celé své síly bojovat dobrý boj víry. Je nutné zápasit, pracovat, usilovat a bojovat až do krve, abychom mohli vejít úzkou branou. Musíme mít stále na zřeteli Pána a snažit se uctívat při každé příležitosti Boha, s čistýma rukama a s neposkvřeným srdcem. Naše pomoc je v Něm, který má moc nás zachránit. Duch pravdy nás svým tichým působením osvěží a oživí. Veškerý náš duchovní růst pochází od Boha, ne z nás samých. Věrný pracovník obdrží Boží sílu, lenochovi se nedostane Ducha Božího. *NL 35.2*

Určitým způsobem však přece jen budeme odkázáni na své vlastní síly. Měli bychom vážně usilovat o to, abychom byli ochotní k službě a hotoví ku pokání, abychom měli čisté ruce a chránili své srdce před jakýmkoliv znečištěním. U víře v Boží pomoc v tom můžeme dosáhnout toho nejvyššího stupně. Musíme s vírou hledat, chceme-li najít a musíme zaklepat, aby nám mohly být dveře otevřeny. Bible říká, že naše spasení je závislé na našem vlastním postoji. Jestliže zahyneme, je odpovědnost na nás samotných. Bůh učinil pro naše spasení všechna opatření. Přijmeme-li Jeho podmínky, můžeme si být jisti věčným životem. Musíme přijít s důvěrou ke Kristu a pak se také pilně snažit, abychom naše povolání a vyvolení upevňovali. *NL 35.3*

Věřit – nic více?

Tomu, kdo věří a činí pokání, je zaslíbeno odpuštění hříchů. Odměnou těch, kteří jsou věrní až do konce, bude koruna života. Jestliže skrze tuto propůjčenou milost činíme pokroky, rosteme v milosti. Chceme-li být nalezeni v tento Boží den bezúhonnými, musíme se nyní zachovat neposkvřenými od světa. Víra a skutky jdou tedy ruku v ruce a spolupůsobí harmonicky při díle překonávání.

Skutky bez víry jsou mrtvé a víra bez skutků je také mrtvá. Skutky nás nikdy nemohou zachránit. Jen Kristovy zásluhy nám mohou pomoci. Jestliže v Něj věříme, pak Ježíš způsobí to, že naše nedokonalé snažení obstojí před Bohem. Víra, která je od nás požadována, není víra nečinná. Zachraňující víra působí skrze lásku a očišťuje srdce. Kdo pozvedá posvěcené ruce bez zlosti a pochybností k Bohu, ten bude bedlivě dbát na Boží přikázání. Zachovávat je nebude pro něj těžké. *NL 36.1*

Přejeme-li si, aby nám byly odpuštěny naše hříchy, musíme nejdříve pochopit, co to vůbec hřích je. Jen tak jej můžeme litovat a přinášet „pravé ovoce pokání“. Naše víra musí být pevně zakotvena ve slově Božím. Je-li tomu tak, pak to rovněž dáme najevo svou poslušností vůči projevené Boží vůli. Apoštol nás ujišťuje, že bez posvěcení „*nikdo neužrjí Pána*“ (Žd 12,14). *NL 36.2*

Dobře vyvážení

Víra a skutky nás učiní vyrovnanými a naše snaha po dokonalosti bude úspěšná. Ježíš praví: „*Ne každý, kdo mi říká: Pane, Pane, vejde do království nebeského, ale ten, kdož činí vůli Otce mého, kterýž v nebesích jest.*“ (Mt 7,21) V souvislosti s každodenním jídlem apoštol zdůrazňuje: „*Nebo i když jsme byli u vás, to jsme vám předkládali. Kdo nechce dělati, aby také nejedl.*“ (2 Te 3,10) Toto pravidlo má platnost také pro duchovní pokrm. Kdo chce jíst chléb života, ten se musí snažit, aby jej získal. *NL 36.3*

Žijeme v důležitém a významném období dějin. Potřebujeme více víry, než kdykoli předtím. Potřebujeme rovněž pevnější oporu shůry. Satan chce nad námi veškerou svou mocí zvítězit, protože ví, že má krátký čas. Apoštol Pavel s bázní a třesením konal vše, co sloužilo jeho spasení. Nemuseli bychom se také my bát, že nebudeme hodni věčného života, kdyby nám nebyl zaslíben? Proto musíme bdít, modlit se a bojovat až do krve, abychom mohli vejít úzkou branou. *NL 37.1*

Pro hřích a lenost není omluvy. Ježíš nám ukázal cestu a přeje si, abychom následovali Jeho šlépějí. On trpěl a obětoval se, aby nám přiblížil spasení. Nemusíme se bát. Ježíš přišel na zem, aby nás – lidi – vyzbrojil Boží silou, abychom mohli být Jeho milostí proměněni v Jeho obraz. *NL 37.2*

Podle nejlepších schopností

Snažíme-li se z celého srdce poslouchat Boha, pak Ježíš uzná tuto snahu a postoj jako službu podle našich nejlepších možností. Doplní naše nedostatky svými vlastními zásluhami. Avšak ty, kteří se sice údajně k Němu přiznávají, ale neváží si přikázání Jeho Otce, nepřijme. *NL 37.3*

Slovo „víra“ je často v mnohých ústech; kéž by bylo také více slyšet o skutech víry! Mnozí lidé klamou sami sebe tím, že si pro sebe vybírají lehké, pohodlné náboženství bez kříže. Avšak Ježíš praví: „*Chce-li kdo za mnou přijíti, zapřij sám sebe a vezmi kříž svůj a následuj mne.*“ (Mt 16,24) – ST June 16, 1890 (Ranní proslov v Basel, Švýcarsko, Sep. 17, 1885.) *NL 38.1*

Jako dvě vesla

Projevíme-li se z naší strany jako věrní spolupracovníci Boží, daruje nám radost ze splnění Jeho vůle. Nemůže však skrze nás působit, jestliže jsme leniví. Chceme-li dosáhnout věčného života, musíme tvrdě pracovat. ... Mějme se na pozoru před tvrzením: „Nemusíš dělat nic jiného, než věřit!“ Víra a skutky jsou jako dvě vesla, která musíme stejnoměrně a současně používat, abychom se dostali vpřed proti proudu nevěry. „*Také i víra, nemá-li skutků, mrtvá jest sama v sobě.*“ (Jk 2,17) Křesťan je myslícím a jednajícím člověkem. Jeho víra je pevně zakořeněna v Kristu. Skrze víru a dobré skutky zůstává jeho duch živým a zdravým. Zatímco usiluje o činění Božích skutků, rostou jeho duševní schopnosti. – RH June 11, 1901 *NL 38.2*

Zvěstuj vyvážené poselství

Naši bratři by měli velmi pečlivě vážit, jak lidem předkládat téma „víra a skutky“, aniž by je zmátli. ... *NL 38.3*

Nedovolte mínění, že k překonávání není možné dělat nic, nebo jen málo. Bůh nečiní pro člověka nic bez jeho spolupráce. Neříkejte však také, že když jste ze své strany učinili všechno, Ježíš vám pomůže. Ježíš totiž říká: „*Beze mne nemůžete nic učiniti.*“ (J 5,15) Od začátku až do kon-

ce zůstanou lidé spolupracovníky Božími. Nepůsobí-li na našem srdci Duch svatý, budeme při každém kroku vrávorat a padat. Samotná lidská úsilí jsou bezcenná, ale spolupráce s Ježíšem znamená vítězství. ... *NL 38,4*

Nenechejte však nikdy vyvstat myšlenku, že člověk nemůže dělat nic, nebo jen málo. Raději lidé uče, že budou dělat pokroky na cestě k věčné blaženosti tehdy, když budou spolupůsobit s Bohem. *NL 39,1*

Ať nikdo netvrdí, že skutky nemají nic společného s vaším postavením před Bohem. U soudu budou lidé souzeni podle toho, co učinili, případně co neučinili (Mt 25,34-40). *NL 39,2*

Bůh od těch, kteří přijímají Jeho milost, očekává, že o ni budou usilovat a pro ni pracovat. Je přece známé, že strom bývá posuzován podle svého ovoce. Dobré skutky člověka bez víry v Ježíše nejsou více cennější, než oběť Kainova, jestliže jsou však k nim přidány zásluhy Kristovy, dosvědčují, že jejich činitel je hoden věčného života. Co svět označuje za morálku, to nikdy nedosáhne úrovně Boží a pro nebesa neznamena nic víc, než oběť Kainova. – 1SM 379-382 *NL 39,3*

5. Záchrana jedině v Kristu

On mne vykoupí zde a hned

Hříšník může vyznávat: „Jsem sice hříšný člověk, ale Ježíš přišel, aby hledal a spasil, co bylo zahynulo. On praví: *„Nepřišel jsem volat spravedlivé, ale hříšníky!“* (Mk 2,17) Jsem hříšník, ale Ježíš zemřel na Golgotském kříži, aby mne spasil. Ani na okamžik se nemusím cítit ztracen. On zemřel a vstal z mrtvých, aby mne ospravedlnil a zachránil. Přijímám Jeho zaslíbené odpuštění.“ – 1SM 392 NL 40.1

Kdo lituje svého hříchu a chápe se daru, který nám nabízí Boží Syn tím, že položil svůj život, ten nemůže být přemožen. Přijímá u víře Boží charakter a stává se tak Božím dítkem. Modlí se a věří. V pokušeních se upíná na sílu, kterou zprostředkoval svou smrtí Ježíš. Skrze Jeho milost přemáhá svět. Tomu musí porozumět každý hříšník. Musí litovat svého hříchu a věřit, že Ježíšova síla jej vykoupí a odtrhne od hříchu. Jak vděční můžeme být za tento dar! – 1SM 224 NL 40.2

Proč se strachovat?

Chopení v Kristu je životem blaženého klidu. Nemusí být vždy naplněn pocitem blaženosti, ale měl by být životem trvalé, pokojné důvěry. Vaše naděje není ve vás, ale v Kristu. Vaše slabost se spojí s Jeho silou, vaše nevědomost s Jeho moudrostí, vaše nemohoucnost s Jeho vytrvalostí a silou.

... NL 40.3

Neměli bychom žít ve strachu a bázni, anebo činit středem svých myšlenek pochybnost, jsme-li vůbec vykoupeni. To slouží jen k odvrácení srdce od Zdroje síly. Přenechejte starost o své spasení Bohu a důvěřujte Mu. Mluvte o Ježíši a přemýšlejte o Něm. Nechejte s Ním splynout své vlastní „já“. Zbavte se všech pochybností a obav. Řekněte s apoštolem Pavlem: *„Živ jsem pak již ne já, ale živ jest ve mně Kristus. Že pak nyní živ jsem v těle, u víře v Syna Božího živ jsem, kterýž zamiloval mne a vydal sebe samého za mne.“* (Ga 2,20) Spočívejte v Bohu a doufejte v Něho. On zachová to, co jste Mu svěřili. Svěříte-li se zcela do Jeho rukou, budete skrze Toho, který vás miluje, vše přemáhat. – SC 70-72 NL 40.4

S tím můžeš počítat

Kristus vytvořil lidem skrze svou smířčí oběť nezměrný poklad mravní síly a nasazuje ji na nás. ... Satan s celou svou mocí není dosti silný, aby přemohl jedinou duši, která se s prostou důvěrou přidrží Krista. – COL 157 NL 41.1

Milost je přichystána v přebohaté míře. Proto může být věřící prost hříchu. – 1SM 394 NL 41.2

V Ježíši máme dokonalý dar, dostačující oběť, mocného Vykupitele, který může vykoupit všechny, kteří skrze Něj přichází k Bohu. Ježíš se k nám v lásce obrací, aby nám zjevil svého Otce, smířil nás s Bohem a učinil z nás nové lidi, lidi podle Stvořitelova obrazu. – 1SM 321 NL 41.3

Petrův problém

Co přivedlo k pádu Petra (jeho zapření Ježíše), ... to se stává zhoubné pro tisíce i dnes. Nic není Bohu tak odporné a lidské duši tak nebezpečné, jako pýcha a domýšlivost. Ze všech hříchů jsou tyto dva nejméně a nejbezpečnější vyléčitelné. NL 41.4

Petrovo selhání nebylo náhlou událostí, nýbrž postupně rostlo. Domýšlivost ho svedla k domněnce, že je zachráněn a tak šel krok za krokem cestou, jež vedla dolů, až nakonec zapřel svého Mistra. Dokud jsme na tomto světě, nemůžeme se nikdy s jistotou spolehnout sami na sebe, nebo věřit, že jsme obrnění vůči pokušení. Nikdy by nemělo u těch, kteří přijímají Spasitele, být by bylo jejich obrácení jakkoli pravé, dojít k přesvědčení, že jsou již zachráněni, protože to přivádí na scený. *(Křesťan je oprávněn věřit tomu, že přijetím Ježíše Krista je vykoupen ze svých hříchů a že se může těšit ze spasení. Avšak ani Písmo svaté, ani Duch prorocký nepodporují lidové pojetí:*

„Jednou spasen, navždy spasen!“ Někdo může být dnes vykoupen, ale zanedbá-li hledět na Ježíše a denně v Něm růst, může se stát sebejistým a zítra být ztracen. Apoštol Pavel ujišťoval: „*Na každý den umírám.*“ Obrácení je do jisté míry každodenní zkušeností. Už se z Petrovy zkušenosti. Čti ji v její souvislosti se všemi důsledky, jež vyplývají z jejího významu. Pán si přeje, aby se každý křesťan denně těšil ze svého spasení. Smí s jistotou kladně zodpovědět otázku: „Jsi spasen?“ Tato kladná odpověď však souvisí se stálou závislostí na Bohu a každodenním růstem v Kristu. – VÝBOR PRO SPISY EGW) Každý sice musí věřit, že má naději, avšak i když jsme se cele odevzdali Kristu a víme, že nás přijal, neunikli jsme z dosahu pokušení. Slovo Boží říká: „*Pečišťování a bílení a prubování budou mnozí.*“ (Da 12,10) Ve skutečnosti jen ten, kdo se osvědčí, obdrží korunu života (Jk 1,12). NL 42.1

Ti, kteří přijmou Krista a ve své nově získané důvěře hned tvrdí: „Jsem zachráněn“ – se vydávají v nebezpečí, že budou tuto důvěru ve skutečnosti klást na sebe. Ztrácí kritický pohled na svou vlastní slabost a přestanou si uvědomovat, že stále potřebují Boží sílu. Nejsou připraveni na útoky satana a když nepřítel přijde s pokušením, padají stejně jako Petr do kalných hlubin hříchu. Slovo Boží nás proto napomíná: „*A protož kdo se domnívá, že stojí, hleď, aby nepadl.*“ (1 K 10,12) Jisti můžeme být jen tehdy, když sami sobě neustále nedůvěřujeme a jsme si vědomi toho, že jsme zcela a plně závislí na Kristu. – COL 155-156 NL 42.2

Nebud' nikdy „spokojený“

Mnozí se sice přiznávají ke Kristu, ale nedosáhnou v Něm zralosti. Připouští, že člověk padl, že jeho schopnosti ochably a že není schopen žít dokonale po morální stránce. Říkají, že Kristus vzal na sebe všechna břemena, žal a sebezapření a že souhlasí s tím, aby to za ně dále nesl. Prohlašují, že oni sami nemusí dělat nic jiného, než věřit. Ježíš ale říká: „*Chce-li kdo za mnou přijíti, zapřiž sebe sám a vezmi kříž svůj a následuj mne.*“ (Mt 16,24) Pán Ježíš přikázání Boží zachovával. ... NL 42.3

Nikdy nesmíme spokojeni sami se sebou odpočinout a přestat činit v životě víry pokroky s tvrzením: „Jsem spasen!“ Kde se tato myšlenka objeví, ztrácí se důvod k bdělosti, modlitbě a úsilí o vyšší věci. Žádný posvěcený křesťan nemůže toto tvrdit před druhým příchodem Pána Ježíše. Teprve pak budeme mít všechny důvody k tomu, abychom vzdali čest Bohu a Beránkovi za věčné spasení. Dokud však je člověk ještě slabý – nemůže přece sám sebe vykoupit – neměl by si nikdy dovolit tvrdit: „Jsem zachráněn!“ NL 43.1

Nemůže se chlubit vítězstvím, když si sotva jen oblékl zbroj. Musí však tím více bojovat a vítězit. Jen ten, kdo vydrží až do konce, ten bude zachráněn. – 1SM 313-315 NL 43.2

Společenství s Ježíšem – předstírané nebo skutečné?

V církvi jsou věřící i nevěřící. Kristus představuje obojí ve svém podobenství o vinném kmenu a o ratolestech. Napomíná své následovníky: „*Zůstaňte ve mně a já ve vás. Jakož ratolest nemůže nésti ovoce sama od sebe, nezůstala-li by při kmenu, takž ani vy, leč zůstanete ve mně. Já jsem vinný kmen a vy ratolesti. Kdo zůstává ve mně a já v něm, ten nese ovoce mnohé; nebo beze mne nic nemůžete učinit.*“ (J 15,4.5) NL 43.3

Je velký rozdíl mezi předstíraným a skutečným spojením s Kristem ve víře. Přiznání se k pravdě přivádí lidi do církve, ale nedokazuje to, že mají náležité spojení s živým vinným Kmenem. Existuje však pravidlo, podle kterého je možné rozeznat pravé učedníky od těch, kteří sice tvrdí, že jsou Kristovými následovníky, ale přesto v Něj nevěří. Jedni totiž přinášejí ovoce a druzí ne. Jedni bývají často ořezáváni nožem Božího vinaře, aby přinášeli hojnější ovoce, ti druzí jsou odřezáváni jako uschlé ratolesti od živého vinného Kmene. ... NL 44.1

Vlákna ratolesti jsou téměř jedno s vlákny vinného kmene. Bez překážky a neustále proudí život, síla a schopnost plodnosti z kmene do ratolestí. Kořen vysílá do ratolestí živiny. A přesně takový je vztah věřícího ke Kristu. Zůstává v Kristu a přijímá od Něj svou výživu. NL 44.2

Osobní záležitost

Jen osobní prožívání víry může založit tento duchovní vztah. Víru bychom měli postavit nade vše, cele se na ni spolehnout a být skrze ni posvěceni. Naše vůle musí být zcela podřízena vůli Boží. Naše city, přání, sklony a čest se mají ztotožňovat s rozvíjením Kristova království a cti Jeho věci, protože je nám stále udělována Jeho milost a Kristus za to přijímá náš dík. *NL 44.3*

Když je utvořeno takové vroucí spojení a společenství, jsou naše hříchy vloženy na Krista a je nám připočtena Jeho spravedlnost. On se za nás stal hříchem, abychom se my v Něm mohli stát spravedlností, která jedinečně platí před Bohem. V Něm máme přístup k Bohu a jedinečně v Něm budeme Bohem přijati. ... *NL 44.4*

Když se Kristus chystal rozloučit se svými učedníky, ukázal jim onen krásný obraz svého vztahu k věřícím, úzké spojení se sebou, skrze které mohou svůj duchovní život vést dále, když jim bude odňata Jeho viditelná přítomnost. Aby na ně tato představa zvlášť zapůsobila, jmenoval jako nejpriléhavější a nejvhodnější obraz vinný kmen. ... *NL 44.5*

Všichni Ježíšovi následovníci mají mít stejně velký zájem naslouchat Jeho naučení, jako kdysi Jeho učedníci. Lidé se však odcizují Bohu a tato propast je široká a strašná. Kristus však tuto propast překlenul a obnovil spojení. Moc zla je v lidské přirozenosti tak hluboce zakotvena, že ji nikdo nemůže přemoci jinak, než s Ježíšovou pomocí. Spojení s Ním nám zaručí duchovní a mravní sílu. Je-li v nás Ježíšův duch, budeme k slávě Boží a k požehnání lidí přinášet ovoce spravedlnosti. *NL 45.1*

Otec je vinař. Ve své dobrotě starostlivě ořezává úrodné výhonky. Kdo má zde na zemi účast na utrpení a pohanění Kristově, bude mít také jednu účast na Jeho slávě. „*Pro kteroužto příčinu nestydí se jich nazývati bratřími.*“ (Žd 2,11) Jeho andělé Mu slouží, a On se i ve své nádheře dokonce ztotožňuje s lidmi, protože při svém druhém příchodu se zjeví jako Syn člověka. Ty, kteří se s Ním spojili, ujišťuje: „*Zdaliž se může zapomenouti žena nad nemluvnátkem svým...? A byť se pak ony zapomněly, já však nezapomenu na tě. Aj na dlaních vyryl jsem tě.*“ (Iz 49,15.16) Ty jsi vždy přede mnou. *NL 45.2*

Ořezávání ratolestí

Jak úchvatné přednosti jsou nám nabídnuty! *NL 45.3*

Usilujeme opravdově o tak vroucí společenství s Kristem, skrze které můžeme jedinečně přijmout taková požehnání? Skoncujeme skrze spravedlnost s hříchem a našimi chybami tím, že se cele obrátíme k Pánu? Pochybnosti a nevěra jsou velmi rozšířeny. Jednou se Ježíš tázal: „*Ale když přijde Syn člověka, zdaliž nalezne víru na zemi?*“ (L 18,8) Musíme pěstovat živou, aktivní víru. Vytrvalost naší víry je podmínkou našeho spojení. *NL 45.4*

Toto spojení s Ježíšem však můžeme udržovat jen skrze živou víru. Každý jiný způsob spojení zanikne. Kristus si nás vyvolil jako první a zaplatil za naše vykoupení nekonečnou cenu. Opravdový věřící si proto vyvolí Krista jako toho nejvyššího, jedinečného a nejlepšího. Spojení s Ježíšem nás také ledacos stojí a přivádí nás k naprosté závislosti na Něm. A naší pýše to nepřipadá snadné. Jen ten, kdo cítí potřebu smírcí Ježíšovy krve, může vejít v toto spojení. Srdce musí být přeměněno a vlastní vůle se musí poddat vůli Boží. Dojde při tom k vnějším a vnitřním těžkostem. Má to za následek také bolestná rozloučení a obrácení. Pýcha, sobectví, marnivost a světské smýšlení – tedy každá podoba hříchu – musí být překonána, chceme-li vejít ve spojení s Ježíšem. Příčina toho, proč tak mnozí považují křesťanský život za politováníhodně těžký a proč jsou tak nestálí a kolísající je v tom, že se snaží připojit se k Ježíši, aniž by se předem odpoutali od svých oblíbených model. *NL 46.1*

Jakmile je vytvořeno společenství s Ježíšem, může být udržováno jen vážnou modlitbou a neúnavnou snahou. Musíme pokračovat v boji, zapřít sami sebe a zvítězit nad svým „já“. Skrze Kristovu milost však můžeme statečně, s důvěrou a bdělostí získat vítězství. – 5T 228-231 *NL 46.2*

6. Nedej se oklamat

Toto je test

„K zákonu a svědectví. Pakli nechťi, nechat' mluví vedle slova toho, v němž není žádné záře.“ (Iz 8,20) Božímu lidu je Písmo svaté předloženo jako ochrana proti vlivu falešných učitelů a proti klamně moci duchů temnosti. Satan používá každé lsti, aby zabránil lidem získat z Bible vědomosti, protože její jasné výroky odhalují jeho klam. Při každém oživení díla Božího je kníže zla podněcován k větší činnosti. V této době vyvíjí nejkrajnější úsilí v posledním boji proti Kristu a Jeho následovníkům. Brzy se před námi rozvine poslední velký klam. Antikrist bude před našimi zraky provádět podivuhodné věci. Padělané se bude podobat pravému tak dokonale, že bude nemožné obojí rozlišit jinak, než skrze Písmo svaté. Jeho svědectvím musí být zkoušeno každé tvrzení a každý div. – GC 593 NL 47.1

Proč nestačí zázraky?

Kdo bere zázraky za zkušební kámen své víry, bude muset doznat, že satan může skrze zvláštní podvody předstírat divy, které vypadají jako pravé. – 2SM 52 NL 47.2

Satan je nadmíru lstivý. Bude zkoušet zatemnit rozum lidí bludy a vymýtit z něj spásitelné pravdy. Kdo nevěří Božímu slovu tak, jak je napsáno, zaplete se do léčky satanovy. – 2SM 52 NL 47.3

Padlí andělé neustále sledují naše kroky. ... Zatímco naše smysly nejsou chráněny proti jeho (satanovým) neviditelným pomocníkům, získají tito půdu a působí před našima očima znamení a zázraky. ... NL 48.1

Někteří budou v pokušení přijmout tyto divy jako způsobené Bohem. Před našima očima budou uzdravováni nemocní, budou se dít zázraky. Jsme připraveni na pokušení, které nás očekává, až bude satan dělat ono dílo svodu s ještě větší dokonalostí? Neuvázne mnoho duší v jeho osidle a nebudou uchvázeni? Odkloněním se od jasných nařízení a příkázání Božích a zálibou v bajkách a pověstech, budou smysly mnoha lidí přivedeny k uznání satanových podvodných divů. Všichni se musíme už nyní připravit na boj, ve kterém máme později obstát. Důvěra v Boží slovo, jež musí být zkoumáno s modlitbou, a musí být prožíváno, bude naším štítem proti satanově moci. Pomůže nám skrze krev Kristovu k vítězství. – 1T 302 NL 48.2

Uzdravení může být od d'ábla

Byla jsem pověřena poukázat na to, že v budoucnosti bude potřeba té největší bdělosti. Mezi Božím lidem nesmí být duchovní otupělost. Padlí duchové se nepřetržitě snaží získat vládu nad myšlením lidí. Tito lidé se sdružují do spolků a jsou připraveni stát se ke konci času obětí věčného ohně. Kdo odmítá Krista a Jeho spravedlnost, ten bude věřit chytrosti, která zaplavuje tento svět. Křesťané však musí být střízliví a bdělí, aby mohli odolávat svému nepříteli d'áblu, který je jako lev řvoucí obchází, hledaje, koho by sežral. Pod vlivem zla budou lidé konat zázraky. ... NL 48.3

Nemusíme se však dát oklamat. Brzy se budou odehrávat podivuhodné události, které způsobí satan. Ale Boží slovo poukazuje na to, že tyto zázraky bude činit satan. Způsobí, že lidé onemocní, a pak tuto nemoc od nich náhle odejme, takže se budou považovat za uzdravené. Tato zdánlivá uzdravení budou jedním ze zkušebních kamenů adventního lidu. Mnozí, kteří měli velké poznání pravdy, nezůstanou na stezce světla, protože se neztotožnili s Kristem. – 2SM 53 NL 48.4

Když lidé budou ve zdánlivé plnosti moci zázračně uzdravovat, nebude to přesto žádný důkaz Božího původu jejich moci, dokud budou omlouvat neposlušnost Božího zákona těmito projevy a budou v této neposlušnosti setrvávat. Naopak, ukazuje se zde zázračná moc velkého svůdce. On, odpůrce veškeré morálky, používá každého prostředku, aby před zaslepenými lidmi skryl pravý charakter těchto zázraků. Jsme varováni před tím, že v posledních dnech bude satan konat znamení

a lživé zázraky. Bude v tom pokračovat až do konce doby milosti, aby vzbudil zdání, že je andělem světlosti a ne knížetem temnosti. – 2SM 50-51 *NL 49.1*

Falešné „jazyky“ kolem roku 1864

Jedna malá skupina světitelů soboty, žijící na východě země (USA), je ovládána fanatickým duchem. Okusila jen povrchně z pramene pravdy a nezná ducha třetího andělského poselství. ... *NL 49.2*

Někteří z těchto věřících uskutečňují duchovní cvičení, údajně spočívajících na darech, které Pán tomuto sboru udělil. Mluví nesrozumitelnou hatmatilkou, kterou nazývají „neznámým jazykem“, který je však neznámý nejen lidem, ale také Bohu a celým nebesům. Takovéto „dary“ vznikají u mužů a žen, jejichž pomocníkem je velký svůdce. Fanatismus, náboženské vytržení, mluvení „jazyky“ a hluchné pobožnosti se považují za Bohem dané dary milosti. Tím se někteří nechají oklamat. ... *NL 49.3*

Fanatismus a hluk nejsou žádným zvláštním znamením víry. Někteří se ve shromáždění necítí dobře, jestliže nezažijí něco povznášejícího a obšťastňujícího. Snaží se o dosažení vystupňovaného citového vzrušení. *NL 49.4*

Vliv takových shromáždění však není požehnaný, protože jakmile tento obšťastňující citový výbuch dozní, je jejich mysl ještě nespokojenější, než předtím, protože tato jejich blaženost nepocházela z pravého pramene. Shromáždění, která jsou nejprospěšnější duchovnímu růstu, se vyznačují slavnostní vážností a důkladným zpytováním srdce. Věřící hledají poznání sama sebe a snaží se v hluboké pokoře učit se od Krista. ... *NL 50.1*

Existují osoby, které putují z místa na místo a samy sebe označují za Bohem vyslané kazatele. Zvěstují sice sobotu, ale mísí pravdu s bludem a zahrnují lidi množstvím protikladných názorů. Satan nastrčil tyto tak zvané „kazatele“, aby vzbudil u chytrých a vnímavých nevěřících lidí nelibost. Někteří z těchto kazatelů mluví hodně o duchovních darech a jsou v jejich předstírání zvláště obratní. Oddávají se bezuzdným citovým výlevům a vyrazí ze sebe nesrozumitelné zvuky, které nazývají darem jazyka. Jak se zdá, vzbuzují tyto zvláštní projevy u některých věřících obdiv. Tyto lidi ovládá podivný duch, a oni útočí na každého, kdo se je odváží kárat, a umlčí jej. Při tomto způsobu zvěstování se neprojevuje Duch Boží. Tito kazatelé jsou vedeni jiným duchem. – 1T 411-414 *NL 50.2*

Svět nebude obrácen darem „mluvení jazyky“ nebo zázraky, ale kázáním o ukřižovaném Kristu. – TM 424 *NL 50.3*

Bubnování, tanec a hluk

Pán mi ukázal, že události, jež se udály v Indianě, se budou opakovat také těsně před koncem doby milosti. (*Uvedené se vztahuje na hnutí „Holy Flesh“ [Svaté tělo] z roku 1900 až 1901. Viz 2SM 31-39. – SPRÁVNÍ VÝBOR PRO SPISY EGW*) bude docházet k mnohému nesmyslnému dění. Lidé se budou ohlušovat bubnováním, hudbou a tancem. Jejich pocity budou tak zmateny, že od nich nebude možné očekávat správné rozhodování. A tyto všechny projevy budou připisovány působení Ducha svatého. *NL 50.4*

Duch svatý však nikdy nepoužívá způsobů, připomínajících hluk a zmatek ústavu chomyslných. Je to vynález satanův, který chce v naší době zbavit účinnosti čistou, pravou, povznášející, zušlechťující a posvěcující pravdu. ... Ohlušující projevy zraňují city a obrací v pravý opak to, co by mohlo být požehnáním při správném způsobu podání. Satanovi pomocníci vytváří hřmot a hluk jako při karnevalu a vysvětlují to jako působení Ducha svatého. ... Kdo se takových údajných „probuzení“ účastní, získává dojmy, které jej nakonec svedou z pravé cesty. Nemohou již mluvit o tom, co dříve údajně poznali jako biblické zásady. *NL 51.1*

Těla bez kontroly

Ani tento druh bohoslužby nemůže být schvalován. Podobné vlivy působily těsně po roce 1844. Objevovaly se stejné projevy. Lidé se pod vlivem nějaké moci dostávali do extáze, kterou považovali za Boží působení. Křečovitě kroutili těla a tvrdili, že je to působeno nadpřirozenou silou.

Někteří věřili, že určití mrtví vstali a vstoupili na nebesa. Pán mi však objasnil tento fanatismus; skrze něj byly zatemňovány biblické pravdy. *NL 51.2*

Nahota

Puzení údajně Duchem svatým, konali někdy zcela nazí muži a ženy shromáždění, při kterých mluvili na téma „svaté tělo“. Tvrdili, že na ně nepůsobí žádné pokušení. Zpívali, křičeli a hlučeli všemožnými způsoby. Nejednalo se sice o zvrhlé lidi, ale nechali se oklamat a poblouznit. ... Bylo to působením satanovým. Výsledkem byla nakonec smyslná žádostivost a tak byla zneuctěna a pošpiněna Boží věc a Jeho svatá pravda. *NL 51.3*

Zasáhla vláda a několik odpovědných osob bylo uvězněno. Tento zásah poblouznění nazývali „pronásledováním za pravdu“. Takovýmto počínáním bylo poskvrněno roucho pravdy tělesnou žádostí. ... Prohlásila jsem jasně, že Pán takovéto chování kárá a že toto jednání na veřejnosti uvádí pravdu v ošklivost a rouhání. ... *NL 52.1*

Tlumočila jsem své svědectví s prohlášením, že taková fanatická, hlučící a kravál působící hnutí nesou ducha satanova. Satan se přece snaží konat divy proto, aby – kdyby to bylo možné – svedl také i vyvolené. – Letter 132, 1900 (Viz 2 SM 36, 37) *NL 52.2*

Zmatek

Musíme bdít a vždy zůstat v úzkém spojení s Ježíšem, aby nás satan nemohl oklamat. Pán si přeje, aby v Jeho díle byl pořádek a kázeň, ne vzrušení a zmatek. – 2 SM 35 *NL 52.3*

Divoké, ohlušující výkřiky a kroucení tělem není znakem působení Ducha svatého. – RH March 5, 1889 *NL 52.4*

Pořádek místo citů a pocitů

Je mnoho neklidných lidí, kteří se nechtějí podříditi žádné kázni a pořádku, příkazu a předpisu. Věří, že by byla omezena jejich svoboda, kdyby nemohli prosadit své a museli se podříditi rozhodnutí zkušenějších. Dílo Boží však nepůjde kupředu, pokud zde nebude ochota zařadit se a vyloučit ze shromáždění bezohledného, protivícího se ducha fanatismu. *NL 52.5*

Dojmy a pocity nejsou jistým důkazem pro skutečnost, že člověk je veden Pánem. Satan vyvolává tyto pocity a dojmy právě tenkrát, když se cítí být nepoznán. Nejsou proto spolehlivými ukazateli. Všichni by se měli důkladně seznámit s důkazy naší víry. Snažme se proto všichni, abychom byli k prospěchu církvi a přinášeli ovoce ke slávě Boží. – 1T 413 *NL 53.1*

Otroci satana

Satan se snaží v každém ohledu zlákat především mladé lidi na cestu záhuby. Jestliže se nechali svést k prvnímu kroku, spěchá, aby je vlácel od jedné výstřednosti ke druhé, až svědomí jeho obětí otupí a oni ztratí ze zřetele bázeň Boží. Čím dál méně se kontrolují, uvyknou alkoholu, kouření, drogám a nezadržitelně klesají. Jsou otroky svých vášní a žádostí. Nyní opovrhují radami, kterých si dříve vážili. Chovají se nafoukaně a chlubí se svobodou, zatímco ve skutečnosti jsou připoutáni k sobectví, nízkým vášním a neřestem. – Te 274 *NL 53.2*

„Inspirován“ drogami

Jeden pacient sanatoria v Battle Creeku si určitou dobu myslel, že získává nové poznatky. Byl na smrt nemocný. Některé lidi, kterým sdělil své názory, pokládali jeho řeči za inspirované a s úctou mu naslouchali. Mnohé uchvátil svými barvitými slovy, předváděl nejnádhernější obrazy. Co však bylo příčinou? Působilo tak na něj morfium, které dostával k utišení svých nesnesitelných bolestí. – 2 SM 113 *NL 53.3*

Panteismus, spiritismus a volná láska

Názor, že Bůh je bytostí, která proniká celou přírodou, je jedním z nejlstivějších podvodů satanových. Představuje totiž Boha nesprávně a zbavuje Ho úcty k Jeho velikosti a majestátu. Panteistické názory nemají ve slově Božím oporu. ... Uspokojují přirozené cítění a dávají místo vášním. – 8T 291 NL 54.1

Mnozí, kteří údajně věří Písmu svatému, se přesto přiznávají k učení, že Bůh je duchovní bytost, která proniká celou přírodou. Ať je tato představa oděna do jakkoli nádherného roucha, je to přesto velmi nebezpečný klam. Představuje Boha nesprávně a zbavuje Ho úcty k Jeho velikosti a majestátu. Není zaměřena jen na oklamání člověka, ale na jeho zničení. Má svůj původ v temnosti a smyslnost je okruhem jejího působení. ... Promyslíme-li tyto teorie logicky až k jejímu konci, zjistíme, že boží základy křesťanství. Smíření skrze Ježíše Krista představuje jako zbytečné a člověk se stává svým vlastním spasitelem. – MH 428, 429 NL 54.2

Viděla jsem následky těchto ničím neopodstatněných představ o Bohu v odpadlictví od víry, ve spiritualismu a v tak zvané volné lásce. Úsilí, směřující k volné lásce, bylo v těchto učeních tak skryto, že bylo z počátku velice obtížné odhalit jeho pravý charakter. Dokud mi Pán věci blíže neobjasnil, nevěděla jsem, jak je pojmenovat. Pak mi ale bylo řečeno, abych to nazvala nesvatou duchovní láskou. – 8T 292 NL 54.3

Stejně tak, jak se lidé v době apoštolské pokoušeli zničit víru v Písmo svaté skrze tradice a filosofii, zkouší nepřítel spasení i v dnešní době lákat duše na zakázané cesty úvahami příjemnými tělu: „Vyšší kritika“, učení o vývoji, spiritualismu (*směr, podle kterého má veškeré skutečno duchovní podstatu*), teosofie (*mystické učení o Bohu nebo vůbec o božství*) a panteismu (*učení ztotožňující Boha s přírodou*). ... Spiritualismus učí lidi věre, že žádostivost je nejvyšším zákonem, že bezuzdnost je volností a že člověk je za vše zodpovědný jen sám sobě. – AA 474 NL 54.4

Chování odporující rozumu

Posvěcení není citové povznesení, ani produkt okamžiku, ale výsledek celého života. Kdo tvrdí, že je Bohem ospravedlněn a posvěcen, ten musí zjevovat toto ovoce: mírnost, trpělivost, shovívavost, pravdivost, a lásku. NL 55.1

Když však někdo, kdo byl údajně Bohem posvěcen a požehnán, spoléhá na svůj zvláštní pocit a odmítá jako zbytečné studium Písma za účelem poznání vůle Boží, pak se v tomto případě jedná o padělek. Takový člověk přisuzuje význam vlastním neposvěceným pocitům a nápadům a zavírá sluch Božímu hlasu a Jeho slovu. ... NL 55.2

Nervní vzrušení v náboženských věcech není důkazem, že na srdce působí Duch Boží. Čteme o příšerném kroucení těla, o výkřicích a skřecích při tom, když ovládá ducha a tělo člověka satan. Slovo Boží nám však neuvádí jediný případ, že se děje něco takového uděluje-li svého Ducha Bůh. Je zřejmé, že rozrušení fantazie, divoké výbuchy a kroucení je nutno přičíst působení nepřítele. NL 55.3

Přesto mnozí považují chaotičnost svých myšlenek, jež se působením satanovy moci ještě zvětšuje, za důkaz, že Bůh sám podněcuje tyto bloudící duše k tomuto neslušnému a nepřístojnému chování. Celým svým obsahem a podstatou odsuzuje Bible lidi jednající bez rozumu a rozvahy. Kde však na srdce působí Duch Boží, tam podněcuje věřící a poslušné dítky Boží k činům, vzbuzujícím úctu k živé víře. – ST Feb. 28, 1895 NL 55.4

Předstírání

Ježíš pravil: „*Ne každý, kdo mi říká: Pane, Pane, vejde do království nebeského, ale ten, kdož činí vůli Otce mého, kterýž jest v nebesích. Mnozí mi dějí v onen den: Pane, zdaliž jsme ve jménu tvém neprorokovali a ve jménu tvém d'áblů nevymítali a v tvém jménu divů nečinili? A tehdy jim vy- znám, že jsem vás nikdy neznal. Odejděte ode mne, činitelé nepravosti.*“ (Mt 7,21-23) NL 56.1

Tito lidé se sice mohou nazývat Ježíšovými následovníky, ztratili však ze zřetele svého nebeského Vůdce. Snad říkají: „*Pane, Pane*“, odvolávají se na uzdravování nemocných a jiné divy a tvrdí, že vykazují více Ducha Božího a Jeho síly než ti, kteří zachovávají Jeho přikázání. Svě činy však

uskutečnili pod vedením nepřítele spravedlnosti, jehož cílem je klamání lidí a jejich odvedení od lásky k pravdě a od konání svých povinností. NL 56.2

Nejbližší budoucnost přinese další nápadné projevy moci působící tyto divy. O šelmě, podobající se Beránkovi a hovořící jako drak je napsáno: „*A činí divy veliké, takže i ohni rozkazuje sestupovati s nebe na zem před obličejem lidským.*“ (Zj 13,13) NL 56.3

S překvapením pozorujeme, že mnozí jsou ochotní přijmout nadnesené požadavky jako pravé působení Ducha Božího. Kdo ale hledí jen na zázraky, padne za oběť klamu. ... NL 56.4

Nárok na svatost

Nikdo, kdo udává, že je svatý, nemusí jím ve skutečnosti být. Všichni, kteří jsou zaznamenáni v knize života jako svatí, budou posledními, kteří by se chlubili tím, že jsou dobrými lidmi a navíc – neví nic o tomto záznamu. Žádný prorok a apoštol nikdy nepoukazoval na svou svatost; ani Daniel, ani Pavel, ani Jan. Spravedliví si takové nároky nedělají. NL 57.1

Čím jsou podobnější Kristu, tím více je jim líto, že se Mu nevyrovnají, protože jejich svědomí je tak citlivé, že se na hřích dívají stále více zrakem Božím. Mají nejvznešenější poznání Boha a velikosti plánu spasení. Uvědomují si svou nehodnost a vidí poctění v tom, že jsou počítáni ke královské rodině, že mohou být synové a dcery věčného Krále. NL 57.2

Kdo miluje zákon Boží, nemůže souhlasit s odhodlanými přestupníky zákona, kteří jsou plní hořkosti a nenávisti, jakmile se mluví o prostých a zjevených biblických pravdách. Máme srovnávací měřítko, které rozlišuje mezi pravým a nepravým: „*K zákonu a svědectví! Pakli nechť, nechat mluví vedle slova toho, v němž není žádné záře.*“ (Iz 8,20) – ST Feb. 26, 1885 NL 57.3

Kterému hlasu mohu důvěřovat?

Musíme být zakotveni v Kristu a zakořeněni i založeni v pravdě. Satan působí skrze své nástroje. Vyhledává lidi, kteří ještě neokusili z vody života, kteří ale žízní po novém a neznámém a jsou ochotní pít z libovolného pramene, který je jim nabízen. Budou slyšet hlasy: „*Hle, zde je Kristus! Nebo: Zde je!*“ (Mt 24,23 – Žilka) Nesmíme jim však věřit. Hlas dobrého Pastýře není možné nerozeznat. Vyzývá nás k následování a vyznává: „*Já přikázání Otce svého zachoval jsem.*“ (J 15,10) Své ovce vede cestou pokorné poslušnosti. Nikdy je nevyzývá k přestoupení přikázání. NL 57.4

„Cizí hlas“ patří tomu, který ten svatý, spravedlivý a dobrý zákon Boží neuznává, ani nezachovává. Mnozí žijí v domněnku, že jsou svatí a chlubí se uskutečněnými divy uzdravování, které předkládají jako důkaz své spravedlnosti. Či mocí se však tato uzdravení dějí? Máme otevřené oči pro to, jsou-li tito lidé odpůrci přikázání Božích? Projevují se jako pokorné a poslušné děti, které jsou ochotné dodržovat všechny Boží požadavky? ... NL 58.1

Nikdo nemusí být oklamán. Zákon Boží je stejně svatý jako Boží trůn. Každý člověk, který kdy žil nebo bude žít, je tomuto zákonu podřízen. Není jiné měřítko k posuzování charakteru. Má být u soudu rozhodováno podle práva Božího, nebo má být rozhodující lidská drzost? Ježíš praví: „*Po ovocích jejich poznáteje.*“ (Mt 7,16) – 2SM 50 NL 58.2

7. Ještě musíme bojovat

Následky hříchu

Musíme se naučit rozumět dokonaleji než kdykoli předtím těm závažným problémům velkého sporu, do něhož jsme zataženi. Musíme stále dokonaleji poznávat hodnotu pravd slova Božího a také nebezpečí, do kterého nás velký svůdce vhání, když od těchto pravd odvracíme své myšlenky. NL 59.1

Nezměrná cena oběti, která byla nutná pro naše spasení, poukazuje na nesmírný rozsah zla. Hřích rozrušuje organismus člověka, rozkládá jeho ducha, kazí jeho schopnost myšlení a zmenšuje jeho duševní síly. Pokušení zvenčí nachází v srdci odezvu a přivádí nepozorovaně na cestu zla. NL 59.2

Tak jako za nás přinesená oběť nevyžaduje žádného doplnění, tak také očištění od hříchu bude dokonalé. Zákon Boží nebude omlouvat žádná přestoupení a žádná nespravedlnost nemůže uniknout odsouzení. Evangelium uznává jen dokončené formování charakteru podobného Božímu.

... NL 59.3

Je zapotřebí vytrvalosti

Několik chabých příležitostných pokusů nestačí k napravení křivdy nebo ke změně osobního chování. Tvoření charakteru není dílem jednoho dne nebo roku, ale celého života. Jak dlouho žijeme, tak dlouho trvá boj o vítězství nad vlastním „já“ a úsilí o posvěcení. Nemůžeme duchovně růst a obdržet cenu vítězství, jestliže stále nepoužíváme svých sil a soustavně se nesnažíme. NL 59.4

Největším důkazem hlubokého pádu člověka je skutečnost, že je tak velmi obtížný návrat k vyššímu stupni. Jen vytrvalý boj nás přivádí krok za krokem a hodinu za hodinou k cíli. Během okamžiku se sice můžeme nerozvázným jednáním vydat moci zla, ale vyžaduje to mnohem více času, abychom se opět zbavili okovů a žili posvěceným životem. Rozhodnutí může být učiněno a práce započata, avšak uskutečnění vyžaduje námahu, čas, vytrvalost, trpělivost a oběť. NL 60.1

Nemůžeme si dovolit jednat pouze na základě nějaké pohnutky. Ani na okamžik nesmíme přestat bdít. I když jsme často pokoušeni, musíme pevně odolávat, jinak budeme přemoženi. Než ustaneme-li věrní tomuto úkolu až do konce našeho života, mohlo by to pro nás znamenat ztrátu věčného života. NL 60.2

Život apoštola Pavla byl plný vnitřních rozporů. Sám vyznává: „*Na každý den umírám...*“ (1 K 15,31) Jeho vůle a jeho přání se den co den dostávaly do rozporu s jeho povinností a s vůlí Boží. Avšak místo aby se svým sklonům poddával, řídil se vůlí Boží, i když tím musel přibíjet na kříž svou přirozenost. On však chtěl dosáhnout cíle. NL 60.3

Na konci svého na rozpory bohatého života mohl při zpětném pohledu na boje a vítězství prohlásit: „*Boj výborný bojoval jsem, běh jsem dokonal, víru zachoval. Již zatím odložena jest mi koruna spravedlnosti, kterouž dá mi v onen den Pán, ten spravedlivý Soudce...*“ (2 Tm 4,7.8) NL 60.4

Život křesťana sestává z boje a z úsilí kráčet vpřed. V tomto boji není možné polevit. Musí být veden nepřetržitě a vytrvale. Jen soustavnou snahou si vybojujeme vítězství nad satanovým pokušením. Křesťanská čistota musí být dosažena nesmlouvavou rázností a hájena rozhodným úsilím. NL 60.5

Nikdo se nemůže znovuzrodit, jestliže o to neusiluje s vážností a vytrvalostí podle svých nejlepších sil. Každý si musí tento boj vybojovat sám, nikdo jej nemůže vést za jiného. ... NL 60.6

Je zapotřebí znalosti

Musíme získat znalosti o křesťanské víře, která je hlubší, širší a vyšší než každé jiné lidské poznání, stejně tak, jak jsou nebesa výše než země. Náš rozum musí být k tomu odpovídajícím způsobem vychováván, vytvářen a cvičen. Služba Bohu nás často nutí k věcem, jež se přičiní naší přirozenosti. Zděděné a vypěstované sklony ke zlému musí být přemoženy. Často je nutné zanechat celoživotních návyků a způsobů myšlení, aby byl člověk přijat do školy Ježíše Krista. Naše srdce musí

být vychovávána ke stálosti k Bohu. Musíme vyvinout takové způsoby myšlení, jež nás uschopní odolávat pokušením a stále se dívat vzhůru. Musíme pochopit zásady Božího slova, které jsou vyšší než nebesa a ukazují cestu k věčnosti, pochopit je v jejich plném dosahu pro náš každodenní život. Každý skutek, každé slovo a každá myšlenka musí být v souladu s těmito zásadami. Všichni musíme dospět k vnitřní shodě s Kristem a podřídít se Mu. *NL 61.1*

Vzácné dary Ducha svatého není možné rozvinout v krátké době. Odvaha, síla, mírnost, víra a nebojácná důvěra v zachraňující moc Boží se získává zkušenostmi let. Dítka Boží mají žít až do konce ve svatém úsilí a stále přichylnosti ke spravedlnosti. *NL 61.2*

Neztrácet čas

Nesmíme ztrácet čas, protože nevíme, kdy skončí doba našeho ověřování. Máme k dispozici jen krátký čas – dobu našeho života. Nevíme, kdy nás zasáhne šíp smrti a my budeme odvoláni z tohoto světa. Před námi však leží věčnost. Brzy bude odhalen závoj. Jen ještě malou chvíli a bude nad všemi dosud žijícími vynesena rozsudek: *NL 61.3*

„Kdo škodí, škod' ještě; ... a kdo je spravedlivý, ospravedlni se ještě a svatý posvěť se ještě.“ (Zj 22,11) *NL 62.1*

Jsme připraveni? Známe Boha, Vládce nebes a Zákonodárce? Známe Ježíše Krista, kterého Bůh poslal na tuto zem jako svého Zástupce? Budeme moci říci na konci našeho života stejně jako Ježíš Kristus: *„Jáť jsem oslavil tebe na zemi; dílo jsem vykonal, kteréž jsi mi dal, abych činil... oznámil jsem jméno Tvé lidem.“* (J 17,4-6) *NL 62.3*

Boží andělé nás chtějí odpoutat od všeho světského a od našeho „já“. Ať není jejich námaha marná! *NL 62.4*

Všem, kteří se nestarají o změnu svého myšlení, platí slova: *„Protož přepašice bedra myslí své a strážliví jsouce, dokonale doufejte v té milosti, kteráž vám dána bude při zjevení Ježíše Krista. Jakožto synové poslušní, nepřirovnávající se prvním neznámosti své žádostem. Ale jakž ten, kterýž vás povolal, svatý jest, i vy svatí ve všem obcování buďte; jakož psáno jest: Svatí buďte, nebo já svatý jsem.“* (1 Pt 1,13-16) *NL 62.5*

Středem našich myšlenek musí být Bůh. Musíme s vážností usilovat o překonání špatných sklonnů přirozeného srdce. Naše úsilí, naše sebezapření a vytrvalost musí odpovídat vysoké ceně cíle, který sledujeme. Jen ten, kdo přemáhá tak, jak přemáhal Kristus, obdrží korunu života. *NL 62.6*

Neustálá závislost

Každý člověk žije ve velkém nebezpečí sebeklamu a soběstačnosti. Tím se odděluje od Boha – zdroje síly. Nepoddáme-li své přirozené sklony ovlivňujícímu působení Ducha svatého, pak v sobě ponesou zárodek smrti. Jen za pomoci živého spojení s Bohem, můžeme čelit pokušením k hříchu, neposvěceným vlivům sobectví a samolibosti. *NL 62.7*

Abychom mohli přijmout Ježíšovu pomoc, musíme si jasně uvědomit svůj nedostatek. Jen Ježíš může zachránit toho, kdo si uvědomí, že je hříšníkem. Jen tenkrát, pochopíme-li naši bezmocnost a zřekneme-li se naší sebedůvěry, můžeme přijmout Boží sílu. *NL 63.1*

Toto zřeknutí se vlastního „já“ by se nemělo stát jen na počátku křesťanského života, ale musí se opakovat při každém dalším kroku k nebesům. Všechny naše dobré skutky jsou závislé na moci, která je mimo nás. Proto musí naše srdce neustále toužit po Bohu, po vyznání hříchů a pokoření se před Ním. Obklopují nás mnohá nebezpečí. Bezpeční jsme jen tehdy, když si uvědomíme naši slabost a vztáhneme ve víře ruku k našemu mocnému Spasiteli. *NL 63.2*

Pravda není zdání

Musíme se odvrátit od tisíce věcí, které upoutávají naší pozornost. Mnohé zabírá náš čas, nutí k bádání – a nakonec stejně nevede k ničemu. Místo abychom věnovali naši pozornost a sílu jen významnému, mrháme jimi často k vůli nedůležitým věcem. *NL 63.3*

Nové teorie nezprostředkují bezpodmínečně nový život. Rovněž znalost důležitých skutečností a učení má jen nepatrnou cenu, jestliže není používána v praxi. Jsme zodpovědní za to, aby náš vnitřní člověk dostával pokrm života a náš duchovní život byl podporován. ... NL 63.4

Jak je to s pravdou, kterou je nutné pěstovat, ctít a poslouchat? Je nám položena tato otázka. Ctitelé vědy se vzdali pokusu vystihnout Boha vědeckými metodami. Co by jim však mohlo pomoci – je poznání pravdy, jež vede ke spasení duše. NL 63.5

Mám odpověď?

Nejdůležitější otázka ve všech dobách a na všech místech zněla: „Jak smýšlíš o Kristu?“ Stal se tvým osobním Spasitelem? Všem, kteří Jej přijmou, dá sílu stát se Božími dětmi. NL 64.1

Ježíš zjevil svým učedníkům Boha způsobem, který přeměnil jejich srdce. Totéž by chtěl učinit s námi. Mnozí ztrácí se zřetele živou sílu Ježíšova příkladu, protože se zabývají jen samými teoriemi. Nevidí Jej již jako pokorného, sebezapírajícího Božího služebníka. Musí bezpodmínečně k Němu vzhlednout, protože každý den potřebujeme Jeho oživující přítomnost. Musíme si brát za příklad v mnohem větší míře Jeho sebezapření a sebeodevzdání. NL 64.2

Potřebujeme zkušenost, kterou Pavel vyjádřil slovy: „...*žít' jsem pak již ne já, ale živ jest ve mně Kristus. Že pak nyní živ jsem v těle, u víře v Syna Božího živ jsem, kterýž zamiloval mne a vydal sebe samého za mne.*“ (Ga 2,20) NL 64.3

Poznání Boha a Ježíše Krista se zrcadlí v charakteru a je nejvyšším stupněm, jakého může být dosaženo na zemi i v nebesích. Převyšuje každé jiné vzdělání a je klíčem k branám nebeského města. Je Boží vůli, aby tohoto poznání dosáhl každý, kdo přijme Krista. – MH 451-457 NL 64.4